

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 122, ЧИСЛО 12, П'ЯТНИЦЯ, 20 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ

1893

Vol. 122, No. 12, FRIDAY, MARCH 20, 2015

\$2.00

ТЕМА ДНЯ

„В Україні буде нестійке перемир'я...“

Петро Часто

Дивне от що: перед складними, доленосними запитаннями життя стояли, стоять і стоятимуть, скільки світ світом, всі народи на землі, й коли відповідей знаходилося менше, ніж жадалося, то це, мабуть, ще й тому, що запитань було занадто багато. А нас, українців, упродовж усієї нашої історії мучить лише одне запитання: як вижити нашій нації, нашій культурі, нашій мові? Одне-єдине. То чому для нас воно таке несамовито тяжке, чому набагато тяжче, ніж для інших народів, котрі потрапляли у подібні несприятливі обставини, а проте врешті-решт долали їх? Як, наприклад, італійці в часи ризорджименто чи німці в часи утворення Другого райху, чи індійці в часи британського поневолення, чи фіни в часи советської інвазії?

Відповідь – на поверхні: той народ виходить живим з випробувань, котрий в лихолітті перетворюється з багатоликої маси в монолітну одиницю – з єдиним інстинктом, єдиним глуздом, єдиною волею. Нація-одиниця здатна почути того, хто має сказати їй щось у ту особливу годину – так само, коли двоє людей стоять на протилежних краях прірви, і ця небезпека спонукає їх чути одне одного.

Ліберальна думка тут негайно нагадає: е, ні, здатися на ласку одного голосу, однієї волі – це зле може закінчитися. Вже ж так було – з Гітлером, зі Сталіним, з Кадафі і Гусейном, з Чаушеском і Кастром.

Так, було, але людська історія знає й інші голоси – великих будівничих націй Лінкольна і Вашингтона, Гарібальді, Бісмарка, Ганді, де Голля, Манергейма. І також наших – Шевченка, Франка, Липинського, Шептицького

Добро і зло – персоніфіковані, хоч зовнішня харизма, самозрозуміло, може виявитися оманом. Вся річ – у виборі нашого серця: кожне людське серце – то дорога, котра веде або до Христа, або до Антихриста. Серце людини – це якраз та царина свободи, на якій точиться грандіозна історична і метаісторична битва. Ціну у Божих очах має лише наш вільний вибір. Великий християнський містик Еммануїл Сведенборг навіть стверджував, що головна місія першого пришествія Христа полягала якраз у відновленні рівноваги між небом і пеклом і в поверненні людям свободної волі. На час Його приходу ця свобода волі вже була порушена і зло так переважало, що треба було поставити його на місце, тому Христос спустився в пекло і розбив його двері.

Сьогоднішня безперервна невидима битва між небом і пеклом збіглася в часі з війною сатанської Москви проти України. Трагедія полягає в тому, що в оцей вирішальний момент „або-або“ Україна не має свого Гарібальді, не має де Голля, не має генерала Манергейма. І цю відсутність неможливо замінити нічим, навіть рішенням демократичної більшості голосів: у скрут-

(Закінчення на стор. 12)

Делегація України відвідала Вашингтон

Марта Фаріон

ВАШІНГТОН. – Перший заступник голови Верховної Ради України Андрій Парубій, колишній секретар Ради національної безпеки і оборони України та колишній комен-

дант Самооборони Майдану, 23-28 лютого відвідав столицю США з делегацією Верховної Ради та представниками аналітичних центрів. До делегації входили Олексій Скрипник

(Закінчення на стор. 5)

Під час зустрічі з членами Українського кокусу в Конгресі США, зліва: Олександр Моцик, Андрій Парубій, Олексій Скрипник, Марсі Каптур, Майкел Фіцпатрик, Сандер Левін.

Львів'яни вийшли на молитовну ходу

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 15 березня, у Хрестопоклонну неділю, вулицями міста пройшла велелюдна молитовна хода „Хресна дорога“. У спільній молитві участь взяли духовенство Львівської архи-

епархії Української Греко-Католицької Церкви, монашество, студенти Львівської духовної семінарії Св. Духа, Українського Католицького Університету, представники влади міста і

(Закінчення на стор. 12)

Львів'яни вийшли на молитовну ходу „Хресна дорога“.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Порошенко відвідав Німеччину

БЕРЛІН. – Президент України Петро Порошенко 16 березня під час візиту до Німеччини мав зустріч з Канцлером Ангелою Меркель і обговорив постачання нелетальної зброї в Україну. Також він мав зустріч з Президентом Йоахімом Гауком. Перед цим, 5 березня, П. Порошенко і А. Меркель телефоном радилися про ситуацію на Донбасі і відзначили необхідність збільшення кількості спостерігачів Організації безпеки і співробітництва у Європі і технічного оснащення місії. *(Адміністрація Президента України)*

Понад 360 загинули під Іловайськом

КИЇВ. – Головний військовий прокурор України Анатолій Матіос заявив 16 березня, що слідство встановило загибель у боях наприкінці серпня 2014 року під Іловайськом понад 360 військових Збройних сил та інших формувань, залучених до антитерористичної операції. Ще близько 180 осіб вважаються зниклими безвісти. Як сказав прокурор, можливо, вони „вже не живі“. Кількість поранених в результаті боїв під Іловайськом перевищує 500 осіб. *(Бі-Бі-Сі)*

Відведено важке озброєння

КИЇВ. – Українська влада завершила процес відведення важкого озброєння на сході України, заявив 16 березня Міністер закордонних справ України Павло Клімкін. Коментуючи заяви терористів про те, що вони також завершили відведення важкого озброєння, П. Клімкін заявив, що Київ має масу найрізноманітніших відомостей, що вони ховають техніку в ангарах і на покинутих заводах. Українські військові заявили, що відводять важке озброєння, але готові повернути його на попередні позиції в разі загострення ситуації. *(Радіо „Свобода“)*

Савченко знову голодує

МОСКВА. – Стан здоров'я утримуваної в російській в'язниці народного депутата України Надії Савченко відносно задовільний, заявила 16 березня головний позаштатний спеціаліст Міністерства охорони здоров'я України, гастроентеролог Наталія Харченко. Її вага збільшилася на два кілограми. 14 березня українські лікарі кілька годин оглядали Н. Савченко в московському слідчому ізоляторі „Матроська тиша“. 16 березня, після 10 днів перерви, Н. Савченко відновила голодування. *(Радіо „Свобода“)*

Загинув засновник „Аеророзвідки“

КРАСНОГОРІВКА, Донецька область. – 15 березня від вибуху міни загинув засновник групи „Аеророзвідка“ Володимир Кочетков-Сукач. Він брав активну участь у Революції гідності, пікетував Межигір'я, потім був у лавах перших добровольців, які протистояли сепаратистам у Маріуполі 9 травня 2014 року. Згодом він став єдиним надхненником групи „Аеророзвідка“, займався конструюванням та випробуванням безпілотників, розшифровував фотографії повітряної розвідки. Завдяки його зусиллям українська аеророзвідка рятувала життя багатьом військовослужбовцям. Його смерть прокоментували багато українських політиків. Народний депутат Ігор Луценко назвав волонтера „корифеєм української безпілотної розвідки“. В загиблого залишилася дружина та четверо дітей. *(Радіо „Свобода“)*

Росія накопичує свої сили

КИЇВ. – Бойовики та російські військові протягом останніх днів накопичували свої сили в районі Луганська та Щастя, а також на Маріупольському напрямку, заявив 16 березня речник антитерористичної операції Андрій Лисенко. „Спостерігається концентрація сил, військової техніки та артилерійських систем, боєприпасів та пально-мастильних матеріалів незаконних збройних груп та підрозділів Росії“, – сказав він. Диверсійно-розвідувальні групи ворога намагаються збирати інформацію про розташування сил України на Луганському напрямку. Росія регулярно відправляє потяги з боєприпасами, які щодня прибувають на станцію Краснодон Луганської області. *(„Укрінформ“)*

ТОЧКА ЗОРУ

Росія після Бориса Немцова

Сакен Аймурзаєв

На 27 лютого 2015 року в російському політичному стані панував негласний закон: міністрів уряду Росії, чиновників вищого федерального рівня, такого, який в ерархії влади займав Борис Немцов, не добивати. Хоч би які вони були – вони свої. В одних стінах сиділи, однаково називалися: міністри, віце-прем'єри, прем'єри. Цією номенклатурною солідарністю вище керівництво Росії зберігало стабільність і видимість наступності. Правило зовсім не поширювалося на депутатів і владу регіональну. Абсолютно не цінилося життя журналіста. Але чиновник федерального рівня – інше. Ця джентельменська угода свого часу врятувала і колишнього прем'єра Михайла Касьянова, і багатьох інших від помсти та остаточної розправи. Члени кабінету міністрів, навіть якщо й вирушали в тюрму, звідти виходили, інколи знову обживали кабінети в уряді.

Для Б. Немцова правило це було коли й не гарантією, то, принаймні, надією, що вже з ним чогось остаточно поганого не станеться.

Правило це було жорстоко порушене вбивством російського віце-прем'єра у відставці. Його вбили демонстративно, напоказ – під самим порогом російської влади, під самим хазайським порогом – біля кремлівських стін. Така близькість до сакрального для влади об'єкта столиці надає вбивству ледь не ритуального характеру.

Таким самим страшнущим символізмом (тільки не географічним, а хронологічним) був день загибелі Ганни Політковської, – її вбили в день народження Володимира Путіна.

І тоді, 2007-го, і тепер, 2015-го, – розмови про провокації ззовні, про спроби розхитати країну, нашкодити Росії. І тоді, і тепер убиті – подразники царственого спокою. Особливо кремлівську тишу обурюють невідомі розслідувачі та викривачі. Депутат Юрій Щекочихін (отруєний 2003-го), колишній співробітник спецслужб Олександр Литвиненко (отруєний 2006-го), Б. Немцов. Немцов владу дратував, Немцов заважав, Немцов плутався під ногами і не стримувався у висловлюваннях.

Країна ворожість до нього з боку влади сягнула таких розмірів, що ніхто з вищого керівництва країни на прощання з Б. Немцовим не прийшов. Погребували. Він – зовсім не їхня людина, абсолютно чужий.

Причин дратуватися саме на Б. Немцова було багато. Як справжній політик вищої ланки управління, він володів досвідом унікальним. Ні Олексій Навальний, якого затягали по судах і тримають під різного роду арештами, ні Михайло Ходорковський, який перебуває в еміграції, таких ресурсів прикладних знань не мали. Як людина 1990-их років, Б. Немцов знав усі політичні тонкощі ще допутінської Росії, чудово розумів, де коріння нинішнього політичного режиму, де його народження і в чому його смерть. Тому так послідовно цікавився й займався Україною.

За останній рік В. Путін і його продовження – російська влада – недвозначно дали зрозуміти: українське питання для них – ключове. Майдан так налякав Кремль, що той мусив дійти до крайнощів – розділити росіян і українців етнічно, звести стіну

пропаганди й розпалити війну на сході.

Б. Немцов – найбільш майданний опозиційний політик Росії. Сміливий, гордий, готовий іти до кінця через поразки та багатолітню боротьбу. Стилестика, дух і щирість Майдану були йому зовсім не чужі. Вперше биття української революції Б. Немцов відчув ще 2004 року. Без зверхности чи поблажливості стояв і радів разом із Віктором Ющенком та іншими на Майдані, почав допомагати новій українській команді. 2014-го Б. Немцов знову підтримує Майдан і всерйоз займається Україною впродовж усієї війни. Остання, незавершена справа Б. Немцова – доповідь щодо України. Остання жива людина, яка опинилася поруч із ним, – громадянка України. На прощанні з Б. Немцовим, на вічі в Москві на честь його пам'яті люди скандували знайоме, що раптом зазвучало російською мовою: „Герої не умирають“, парафраз українського патріотичного кличу: „Слава Україні – Героям слава!“. Про нього пишуть як про героя „Небесної сотні“.

Так, Майдан – річ заразна. Щоб боротися з цією „заразою“, російська влада зробила все. Навіть створила рух „Антимайдан“ – і це вже не беззубі діти сурковської пропаганди, не „нашисти“ й інші попутники. Це – не потішні війська Кремля, загони таких знайомих нам „тітушок“, мета яких – фізичне недопущення Майдану. За будь-яку ціну, в будь-якому місці неосяжної батьківщини. Після загибелі Б. Немцова „Антимайдан“ і його керівники тут-таки заговорили про вбивство політиків як про механізм Майдану. Знову заговорили про „кольорові“ революції. Така перша реакція нового російського політбюро – Ради безпеки Російської Федерації. Наукова рада цього колегіального органу рекомендувала „класти край мережевій активності і боротися з формуванням у суспільстві революційно-романтичного стереотипу“. Що в нас найбільш революційно-романтичне? Майдан. Хто з російських опозиціонерів найбільш майданний? Б. Немцов.

Не могла російську владу не дратувати й послідовна позиція Б. Немцова щодо Криму. Коли його колеги з російської опозиції (О. Навальний і М. Ходорковський) віддали перевагу позиції державній, Б. Немцов ніяк не відступав, казав: „Крим – не наш“.

Чи була українська тема, Майдан, Крим єдиним, чим він дратував владу? Звісно, ні. Чи була українська тема вирішальною? Безперечно, так. Повторюю: нічого страшнішого за Майдан для нинішньої російської влади немає. Якщо продовжити аналогію Петра Порошенка, який, висловлюючи співчуття, назвав Б. Немцова „мостом між Україною та Росією“, – цей міст вирішили спалити.

Загибель Б. Немцова – це знищення одного з найбільш перспективних політиків, убивство конкурента. Це сигнал усьому політикумі Росії. Як було до вбивства Б. Немцова, уже точно не буде. Моя прогноза – буде гірше.

(„Дзеркало тижня“, 6 березня)

Сакен Аймурзаєв – спеціальний кореспондент Радіо „Ехо Москви“ в Києві.

Гітлер як батько „Руского міра“

Сергій Климовський

Без Гітлера ідеологія „русского міра“ була б неможливою. Він хоч і негативна, але ключова фігура в ній, адже саме Гітлер робить росіян „великою нацією“. Без нього „русский мір“ був би всього лише звичайним фашизмом, але фігура біснுவатого фюрера допомагає це маскувати, надягаючи на російський фашизм личину антифашизму.

Стрижнем ідеології „русского міра“ (рашизму) є твердження: росіяни – велика нація, бо вони самостійно перемогли Гітлера. Тому росіянам дозволено все. Перш за все – визначати, які люди і народи на цій планеті добрі, а які погані і тому не мають права на існування.

Без Гітлера росіяни не мали б жодних причин оголошувати себе „великою нацією“. Наполеон для цієї ролі не підходить, хоч британська преса свого часу і називала його тираном. Але скільки

в діяннях Наполеона не рийся, а лиходій планетарного масштабу з нього не вийде. До того ж, російських військ у Ватерлу не було, і монополізувати перемогу над ним теж не можна: німці, англійці та голяндці образяться і розмовляти перестануть, скільки б не морочили їх розповідями про Бородіно. Та й час для заяв у душі „Росія врятувала світ від чуми бонапартизму“ безнадійно втрачений.

Шведа Карла XII перетворити на жакіття нереально, та й заявити, що Росія врятувала Європу від османського ярма теж не можна. Спробували якось для величчя запустити тему про росіян, як рятівників Європи від монголо-татарського ярма, але і з цього нічого не вийшло. На щастя для русоміровців, є Гітлер, – визнаний мерзотник і порівняно свіжий, – лише 70 років, як він офіційно помер, а совет-

(Закінчення на стор. 17)

УКРАЇНА РЕВОЛЮЦІЙНА

Як не допустити реваншу „Януковича“?

Валерій Пекар

На перший погляд, таке запитання безглузде. Перемога Майдану над режимом була абсолютною, вона завершилася чітким волевиявленням на президентських та парламентських виборах.

Але спробуємо без емоцій проаналізувати, що ми маємо за рік після перемоги Майдану.

Майдан за своєю природою був троїстою революцією, мета якої полягала в модернізації країни. Україна застрягла у зтяжкому Середньовіччі, маючи неофеодальну олігархічну економіку, неофеодальну кланову політичну систему, неоколоніальний статус імперської провінції, незформовану політичну націю, патерналістські цінності більшості населення, що відчуває себе не громадянами, а підданими держави.

Але у нашій середньовічній країні зформувалася критична маса громадян, які прагнули модернізації: середня класа, національно свідомо інтелігенція, активна молодь. Ці приблизно 15 відс. і стали рушієм революції. Сучасність, куди прагне Україна, це – відкрита ліберальна економіка, прозора політична система, незалежна національна держава, сучасна політична нація, громадянське суспільство і громадянські цінності.

За рік після Майдану кардинальних змін не сталося. Реформи зрушили, але темп їх дуже повільний.

Якщо Майдан був троїстою революцією:

- економічною революцією за перехід від неофеодальної олігархічної економіки до відкритої ліберальної,

- геополітичною революцією: національно-визвольною, антиколоніальною, антиімперіалістичною,

- ціннісною Революцією гідності за перехід до нових громадянських цінностей, то ми маємо визнати, що жодна з цих революцій не завершена.

Економічна революція є боротьбою за кардинальні реформи. Ми називаємо цю боротьбу війною між Майданом і Гідрою, тобто старою корумпованою системою, яка прагне, видозмінившись, зберегтися за будь-яку ціну.

Геополітична революція перейшла у Війну за незалежність, і це природно.

Національно-визвольні, антиколоніальні революції завжди переходять у війну за незалежність. Виключень немає, імперії ніколи нікого добровільно не відпускали.

Ціннісна революція також триває, бо нова Україна та стара Україна (точніше, УРСР) мають кордони не по Донбасу, не по Дніпру чи Збручу. Ці кордони проходять через кожен будинок, а часто розрізають навпіл сім'ї. Кожен успіх нової України збільшує число її прихильників. Кожна невдача дозволяє старій Україні потягнути ковдру на себе.

Жодна з трьох революцій не завершена. Бо революції завершуються лише двома способами: або перемогою революції, коли вона досягла своєї мети, або перемогою контрреволюції, коли сили революції розтоптані і принижені, знищені і загнані у підпілля. Наразі немає ні одного, ні іншого.

І це означає, що ми живемо всередині революції. А значить, є різні варіанти завершення. Перемога може бути як за нами, так і за ними.

Які їхні шанси на реванш? Чи справді це є загрозою?

Основна причина вагомих шансів старого режиму на реванш полягає в тому, що революція нині не збільшує своїх сил. Збільшення сил революції – це зростання та зміцнення соціальних груп, які її підтримують.

Наприклад, економічне зростання збільшує сили і чисельність середнього класу. Кількість прихильників нової України збільшується також за рахунок успіхів контрпропаганди, встановлення міцної влади у відвойованих містах, зростання сучасної української культури, побудови нової системи справедливості тощо.

Натомість ми бачимо послаблення соціальних груп, що рухають революцію. Малий і середній бізнес масово згортається внаслідок не лише економічної кризи, але й невдалих податкових новацій та збільшення тиску держави.

Ворожа пропаганда сіє сумніви та розчарування. Непевна політика союзників не дає надії на потужну світову підтримку. Нарешті, найбільш пасіонарні та патріотичні українські герої щодня гинуть на фронті.

Оце послаблення сил революції якраз і створює шанси на реванш.

Ресурси контрреволюції є досить значними.

Це і накопичені гроші (у тому числі розблуківані закордонні рахунки), і працюючі підприємства, що часом продовжують генерувати надприбутки.

Це власні парламентські фракції та телеканали.

Це величезна кількість силовиків, суддів, місцевих адміністраторів, які готові за командою вийти битися за повернення старої системи.

Це політична, військова, пропагандистська, терористична, дипломатична та фінансова підтримка Росії.

І найголовніше – це патерналістські, середньовічні, не громадянські настрої більшості населення, все ще більшості. Вони у травні проголосували за Петра Порошенка, а у жовтні – за „Блок Петра Порошенка“ та Народний Фронт, бо очікували – ось нарешті прийдуть люди, які зроблять нам добре, заможне і щасливе життя.

Але добре не зробилося, бо революційні зміни неможливі без участі кожного громадянина. Нема змін на краще – значить, не за тих проголосували.

Ці настрої живляться сильною ворожою пропагандою і слабкою нашою. Ці настрої живляться економічною та фінансовою кризою.

За Віктора Януковича і Партії Реформів жили краще, – каже ворожа пропаганда. Не було війни, а курс гривні був стабільний. Ціни не зростали стрімко, і кожен міг якось влаштуватися. Був порядок і стабільність.

Сценарій запланованого реваншу зрозумілий. Зірвати проведення реформ через парламентський спротив і клоунаду, через політичний та корупційний підкуп слабких урядовців. Зірвати пляни міжнародної допомоги – альтернативна „донорська конференція“ імені Фірташа є яскравим прикладом таких дій, та посилює розчарування світової спільноти Україною через міжнародні медіа та події. Перемогти на місцевих виборах у низці регіонів.

Це забезпечать гроші, телеканали та місцева влада, але найголовніший ресурс – стара парадигма мислення більшості виборців – вже сьогодні „Опозиційний блок“ має величезні рейтинги, хоч агітація ще не почалася. Одразу після перемоги поставити питання про федералізацію. Підтримати цю вимогу збільшенням присутності російських військ.

Далі вони розраховують на формування великої „Новоросії“, що повернеться до стану російської колонії, формально незалежної, як Україна часів В. Януковича.

Насправді ж це завершиться великою громадянською війною, бо, як ми вже говорили, чітких кордонів між новою і старою Україною, між Україною сучасною та радянською немає. Харків, Одеса, Запоріжжя вже ніколи не будуть „Новоросією“, але й нова Україна там ще не перемогла остаточно.

Отже, революція не завершена, реванш можливий. Які з того висновки? Що нам робити?

Перше, що треба зробити, це злякатися реваншу. Усвідомити, чим нам загрожує повільність реформ, політична клоада, ліберальне ставлення до смертельного ворога.

Якими повинні бути наші дії?

1. Стрімкі та кардинальні реформи – це питання не добробуту, а виживання.

2. Стратегія війни на два фронти – з Росією та Гідрою. Ділитися стратегічним баченням з союзниками – хай вони зрозуміють, чим загрожує поразка, що може бути наслідком їхньої непевності.

3. Справжня війна всім прибічникам старого режиму, які окопалися в парламенті, місцевій владі, силових структурах, судах. Постмайданівські політичні сили думають, що треба домовлятися. Але це не гра, це – війна. Після

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Ще один вибух в Одесі

ОДЕСА. – Останнім часом у місті сталися 10 вибухів, які правоохоронці визнали терористичними актами. 12 березня вночі терористи підірвали бюро політичної партії „Самопоміч“. Невідомі особи встановили вибуховий пристрій біля вхідних дверей бюро. Вибух пошкодив приміщення бюро та бізнес-центру, який належить активістові партії „Самопоміч“, депутатів обласної ради Олександрів Борнякову. У сусідніх приміщеннях повилітали вікна, сильно пошкоджений фасад будівлі. Жертв та потерпілих немає. 10 грудня 2014 року в цій же будівлі вже стався вибух у приміщенні організації, яка збирала допомогу для українського війська. (Сергій Горицьвіт)

■ У спорті – перемоги і поразки

КОНТІОЛАХТІ, Фінляндія. – Українська біатлоністка Валентина Семеренко 15 березня здобула золоту медаль у масовому старті на Чемпіонаті світу з біатлону. Друге місце посіла лещетарка з Німеччини Фрациска Пройс, бронзу здобула італійка Карін Обергофер. 11 березня донецька футбольна команда „Шахтар“ припинила виступи у Лізі чемпіонів Європи, програвши мюнхенській „Баварії“. Розчарування посилив розгромний рахунок, з яким закінчилася зустріч – 7:0, найбільша поразка в історії „Шахтаря“. У змаганнях Ліги Європи київська команда „Динамо“ 12 березня поступилася англійському „Евертону“ в першій грі 1/8 фіналу з рахунком 2:1. Дніпропетровська команда „Дніпро“ здобула перемогу у першій грі плей-оф Ліги Європи проти голяндського „Аякса“ – 1:0. („Українформ“)

■ Проводити ЧС-2018 в Росії не можна

КИЇВ. – „Поки російські війська залишатимуться на території України, проводити Чемпіонат світу з футболу в Росії (ЧС-2018) неможливо“, – заявив 16 березня Президент України Петро Порошенко. Напередодні віце-президент Міжнародної федерації футбольних асоціацій Джефрі Веб заявив, що в нинішніх умовах через зростання проявів расизму в Росії не можна проводити Чемпіонат світу з футболу. (Радіо „Свобода“)

■ Пашпорти видають за кордоном

КИЇВ. – Посольства та генеральні консульства України за кордоном продовжують видання закордонних пашпортів громадянам України у штатному режимі. У дипломатичних установах з 16 по 20 березня заплановано встановлення нового програмного забезпечення та тестування відомчої інформаційної системи в цілому. Це дозволить підготувати відомчу інформаційну систему до переходу на оформлення пашпортів зразка 2014 року, у тому числі біометричних пашпортів. Постачання обладнання для збору біометричних даних очікується до середини квітня, після чого воно буде передаватися для налаштування до закордонних установ. Не виключається можливість оформлення пашпортів у випадках, які потребують нагального вирішення. Запровадження пашпортів з безконтактним електронним носієм розпочнеться у першому півріччі 2015 року. Видання біометричних пашпортів розпочалося 12 січня. („Українська правда“)

■ Вбили редактора газети

НЕТІШИН, Хмельницька область. – 15 березня знайдено мертвою головного редактора місцевої газети „Нетішинський вісник“ 44-річну Ольгу Мороз, яка 15 років працювала на цій посаді. Начальник слідчого управління Сергій Кушнір повідомив, що вбивство могло статися на ґрунті корисливих мотивів або професійної діяльності. Смерть О. Мороз настала від перелому потиличної кістки при падінні або нанесенні удару сторонніми особами. (УНІАН)

■ Україна закрила пункти пропуску

КИЇВ. – Україна 16 березня закрила сім місцевих пунктів пропуску на кордоні з Росією. В'їхати в Україну тепер можна лише в міждержавних чи міжнародних пунктах лише за закордонними пашпортами. („Українська правда“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Папа припускає свій відхід з престолу

ВАТИКАН. – Папа Римський Франциск може залишити Святий престол. Про це він сказав 14 березня в інтерв'ю для мексиканського телебачення. „У мене є відчуття, що мій понтифікат буде коротким: чотири-п'ять років. Не можу сказати точно, але мені здається, що Господь поставив мене на це місце не назавжди“, – сказав Папа. Він також назвав рішення свого попередника, Папи Бенедикта XVI, „мужнім вчинком“. Разом з тим Папа висловився проти формально-юридичного обмеження віку перебування на Святому престолі 80 роками. Як повідомляли світові засоби масової інформації, Папа Франциск може відвідати Україну в найближчому майбутньому. (Українські національні новини)

■ НАТО стежить за діями Росії

ЛОНДОН. – 14 березня Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг, перебуваючи в британській столиці з нагоди закінчення військової місії Англії в Афганістані, заявив в інтерв'ю для газети „Guardian“, що „практикування Росією раптових військових навчань викликає серйозне занепокоєння, оскільки вони сприяють нестабільності. Протягом останніх двох років Росія провела близько десятка позачергових навчань“. На думку Є. Столтенберга, анексію Криму Росія здійснила також під прикриттям неочікуваних навчань. „Guardian“ нагадує, що Росія збільшила кількість польотів військової авіації над Балтійським регіоном, що в свою чергу змусило НАТО посилити повітряне патрулювання над Естонією, Латвією і Литвою. (Bi-Bi-Ci)

■ В Естонії відбудуться великі навчання

ТАЛЛІН. – 14 березня до Естонію прибув танковий підрозділ США з танками „Abrams“, а також два підрозділи повітряних десантників армії США. Військовики з США візьмуть участь у найбільших за всю історію Естонії навчаннях Сил оборони „Siil-2015“ („Іжак-2015“), які відбуватимуться 4-15 травня по всій території країни. Головна їх дія розгортатиметься на півночі і північному сході Естонії, поблизу кордонів з Росією. У навчаннях візьмуть участь понад 13 тис. осіб, у тому числі резервісти, військовослужбовці дійсної служби, кадрові військові, воєнізована добровольча організація „Кайтселіт“ (Kaitseliit) і вояки НАТО. Прибуття американських військових є частиною операції сил стримування „Atlantic Resolve“ в Північно-Східній Європі. В Естонії базується військовий контингент США в складі сотні, який змінюється на основі ротації. (УНІАН)

■ Польща також вишколює своє військо

ВАШІНГТОН. – Наприкінці березня США і Польща проведуть спільні військові навчання на польській території. Про це в розмові з журналістами повідомив 13 березня представник Пентагону полковник Стівен Ворен. Він зазначив, що в навчаннях будуть задіяні зенітно-ракетні комплекси „Пейтриот“. Крім цього, в них візьме участь майже 100 американських військовослужбовців і 30 транспортних засобів. У повідомленні Пентагону не вказується, де саме і коли відбудуться навчання. (Українські національні новини)

■ Російська держава загиває

ВАШІНГТОН. – Володимир Путін не контролює подій в Росії і не розуміє, що з тими подіями робити, – написала 12 березня на своїй сторінці „Facebook“ Лілія Шевцова, старший науковий працівник Брукінгського інституту – одного з найважливіших аналітичних центрів США. „Система пішла в різнобій, і присутність чи відсутність Путіна уже нічого не змінить“. На переконання Л. Шевцової, ні війна в Україні, ні економічна криза в Росії не змогли змусити політичні кола Росії отямитися. Убивство Бориса Немцова несподівано розкрило ступінь внутрішнього розпаду і загивання того, що називається російською державою. Це помста Немцова звідти...“ Л. Шевцова знову висловила певність, що Україна приречена залягатися прифронтовою зоною, доки існує Російська імперія і путінський режим у Кремлі. („Кореспондент“)

Навіщо Чехія передає Польщі частину своєї території?

Микола Іванов

Інформація про те, що вище керівництво Чехії та Угорщини давно танцює під дудку Москви, мабуть, вже ні для кого не є новиною.

Але про те, як можна, віддаючи територію друзі, допомогти ворогові – я вам зараз розповім.

Навіщо Чехія передає Польщі частину своєї території?

Чехія вирішила повернути Польщі 3,5 квадратних кілометри своєї території, що потягне за собою зміну кордону, нібито на основі рішення відновити історичну справедливість, а не діяти згідно з рішеннями прийнятими „під советським тиском в часи холодної війни“.

Мотиви Праги знову ж більш ніж прозорі: „розвивати добросусідські взаємини з північним сусідом“ – взаємини, які, зауважте, стабільно були нормальними вже не один десяток років.

„Польща отримає свою територію назад“, – заявив Прем'єр-міністр Чехії Богуслав Сobotка.

Чехія своїм рішенням передати Польщі частину Тешинської області, яка протягом багатьох років була спірною територією і темою для суперечок місцевих націоналістів, на безоплатній основі наче зніме з цієї території означення спірної.

Навіщо? Навіщо Польщі території в Північній Моравії та Північній Богемії, на які Варшава не претендує? Навіщо змінювати кордони Польщі та Чехії – країн Євросоюзу і Шенгенської зони, між якими немає фактичного кордону та прикордонної контролі?

А тому, що необхідно створити прецедент!

Причини

Чехія вперше після Другої світової війни заявила про рішення змінити кордони повоєнної Європи, які весь цей час були незмінними.

Принцип непорушності післявоєнних кордонів в Європі був і залишається основою стабільності в Європі, і єдиною країною, яка цинічно знехтувала ним, окупувавши Крим, є Росія. Дії Чехії дозволять Росії заявити, що „принцип непорушності“ насправді давно вже не діє і не є законним.

Росія вже давно апелює до світового співтовариства з вимогою визнати окупацію Кри-

му законною, приводячи такі приклади зміни меж, як об'єднання Німеччини.

І це ще не все. Росія намагається перекопати весь світ, що розпад СРСР був незаконним, і Росія, як правонаступник СРСР, повинна отримати назад всі втрачені нею території!

Також Кремль доводить, що поділ підконтрольної їй Югославії і Чехії зі Словаччиною – це все проекти силового поділу країн під заступництвом США і без урахування думки громадян цих країн.

Все це робиться лише для того, щоб створити для себе доказову базу для виправдання свого злочину, і знайти причину для ведення подальших окупаційних війн.

Маніякальна думка Кремля, якраз і полягає в тому, щоб нав'язати світовому суспільству ідею, що адміністративні післявоєнні кордони – це архаїчний фетиш, і кордони повинні і можуть змінюватися, і не можна триматися за них як за єдину гарантію миру і спокою.

Троянська свиня

Ось і виходить, що Чехія, передаючи шматок дороги між двома польськими селами, створює такий необхідний для Росії прецедент, який дозволить їй заявити претензії вже на що завгодно.

І не треба бути пророком, щоб зараз сказати, що Польща через такий „подарунок“ може отримати величезні проблеми з Росією, яка не пропустить можливості пред'явити тій же Польщі територіальні претензії, і підставою для законності таких претензій буде якраз прецедент з Чехією!

Чехія своїм подарунком підкладе свиню не тільки Польщі, а й усій Європі, і створить прецедент, який розв'яже Росії руки і завдяки якому стабільність у світі буде неминуче порушена!

Завдяки Чехії Росія отримає можливість створити в Європі нові Абхазію і Південну Осетію, Придністров'я і Нагірний Карабах, Крим і Новоросію.

Європа показала всьому світу, що кордони потрібні не для дружби, а для війни і те, що зараз робить Чехія – це, можна сказати, „троянська свиня“, яку вона підкладе не тільки Польщі, але й усій Європі.

(Львівський культурологічний журнал „І“)

Віддали шану головному командирові УПА

Марта Осадца

БІЛОГОРОЩА, Львівської області. – 5 березня урочистість з нагоди 65-ти річчя від дня загибелі генерал-хорунжого Романа Шухевича відбулася у Білгороді біля пам'ятника героєві, поряд з будинком, в якому він прийняв свій останній бій. Нині у цьому будинку діє музей Р. Шухевича.

Віддати шану Р. Шухевичу прийшли ветерани УПА на чолі з головою Крайового проводу Олесем Гумнюком, представники обласної влади, депутати, львів'яни.

Присутні виконали Державний гімн, пролунала рушнична сальва. Потім відбулося покладання квітів від політичних партій та громадських організацій.

Опісля була відслужена Панахида. На вічі виступили О. Гумнюк і члени партійних і громадських

організацій. Потім звучали вірші та пісні. Автор і виконавець Олександр Шевченко виконав дві свої пісні – присвячену УПА і нинішнім героям, котрі воюють за Україну. На закінчення хор виконав гімн націоналістів „Зродились ми великої години“ і ще декілька пісень.

Віче біля пам'ятника Романові Шухевичеві. (Фото: Марта Осадца)

Делегація України...

(Закінчення зі стор. 1)

– заступник голови Комітету з питань науки і освіти, Анатолій Пінчук – президент громадської організації „Українська стратегія“, Роман Машковець і Станіслав Бондаренко – колишні старшини Збройних сил України і старші радники Центру реформування оборони, Василь Філіпчук – голова Міжнародного центру перспективних досліджень, Михайло Гончар – президент Центру глобалістики „Стратегія XXI“ та інші.

Офіційні зустрічі відбулися з сенаторами новоствореного Українського кокуску Сенату, з співголовами Українського кокуску Конгресу, з Сенатором Джоном Маккейном, з лідером Палати Представників Конгресменом Джоном Бейнером, у Державному департаменті, Департаменті оборони, Раді національної безпеки та Агентстві США з міжнародного розвитку. А. Парубій також дав інтерв'ю газетам „The Washington Post“ і „Wall Street Journal“.

Крім офіційних зустрічей, члени делегації зустрілися з головними радниками сенаторів, які є членами Українського кокуску, взяли участь у круглих столах в Національному демократичному інституті (National Democratic Institute), Інституті Брукінгса (Brookings Institute), Американській Українській фундації (U.S.-Ukraine Foundation), Центрі Українсько-Американських взаємин (Center for U.S.-Ukrainian Relations), Бізнес-раді „США-Україна“ (U.S.-Ukraine Business Council), Фундації Джеймстаун (Jamestown Foundation), Університеті Джорджтаун (Georgetown University), Американській раді закордонної політики (American Foreign Policy Council).

Роля Комітету ад гок для підтримки України (Ad Hoc Committee for Ukraine) була ключовою у підготуванні згаданих публічних зустрічей та інтерв'ю. Посольство США в Україні та Посольство України в США організували офіційні зустрічі з виконавчими органами Адміністрації Президента Барака Обами. Від імені Комітету ад гок для підтримки України Микола Грицьковян, Марта Фаріон і Борис Потапенко брали участь у зустрічах з радниками членів українських кокусів та Комітету зовнішніх зв'язків Сенату та в усіх публічних зустрічах.

Головною метою зустрічей було просування питання про надання збройної підтримки з боку США проти російської агресії в Україні. А. Парубій чітко представив історію подій, які призвели до кризи національної і територіальної безпеки і нагадав, що в день, коли Майдан був залитий кров'ю, Росія почала збройну агресію проти України в Криму. Війна проти України тривала ще довго до Майдану через тиск на засоби інформації, енергетику і політику, щоб повністю підпорядкувати Україну Кремлю.

Українці зрозуміли, що підписання Угоди про асоціацію з Євросоюзом було єдиним кроком, щоб увійти в Західний простір і захистити себе від агресії Москви. Зрозуміли, що Україна для Володимира Путіна є найголовнішою ланкою для відтворення його імперії. Українці є нацією, яка пережила Голодомор та була жертвою злочинів сталінської доби і комуністичних режимів. Тому українці знають ціну державності і готові за свою державу боротися, бо тільки власна національна держава зможе забезпечити існування української нації.

У кожному виступі і на всіх зустрічах в наукових і дослідних центрах Вашингтона, та в Конгресі представники України й американської сторони висловлювали потребу запровадження більш жорстких санкцій стосовно

Офіційна уповноважена Державного департаменту США у справах Європи та Євразії Вікторія Нуланд і Андрій Парубій.

російських олігархів та у банківській системі, надання зброї Україні, щоб протистояти російській агресії.

А. Парубій повторював, що, незалежно від того, чи буде збройна підтримка українському війську, чи не буде, українці будуть боротися за свою державу. Трагічна історія України вказує, що без незалежної держави українці залишаються об'єктом політичного і фізичного знищення Росією. Тому українці свою землю і волю не віддадуть.

Члени делегації брали участь у конференціях і галузевих нарадах за своїми спеціальностями. М. Гончар представив енергетичну ситуацію в Україні та стратегію В. Путіна на захоплення головних центрів енергетики на сході держави. А. Пінчук передав аналіз спільних геополітичних інтересів енергетики, економіки та суспільних питань.

Проф. Андерс Аслунд, відомий аналітик, з'ясував головні питання про сьогодишню економічну кризу в Україні, про інфляцію, яка може знищити всі резерви, про наглу потребу затвердити закони про реформи для отримання коштів від Міжнародного валютного фонду. А. Аслунд надав статистику про наслідки корупції, яка увійшла в інфраструктуру держави.

Доповідачі погодилися, що Президент Петро Порошенко підписав останній договір Мінськ-2 під сильним тиском Європи. В час зустрічей наголошувалося про необхідність посилити тиск на Білий Дім щодо постачання зброї Україні. США повинні позиціонувати себе провідником вільного світу у боротьбі з оновленими спробами відтворити російську імперію.

Нове угруповання – Український кокус у Сенаті – відіграло важливу роль у слуханнях про кризу в Україні, які відбулися в час зустрічей з делегацією з України. Разом з Українським кокусом у Палаті Представників, Сенатський кокус є важливим голосом у лобюванні Білого Дому та Конгресу. Роля діаспори в США у просуванні допомоги Україні через своїх представників у Конгресі та в Адміністрації Президента, а також через засоби інформації є необхідною, тому треба українській діаспорі в Америці об'єднуватися для стратегічних спільних дій, стверджує Комітет ад гок для підтримки України.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Росія озброюється швидше, ніж США

ВАШІНГТОН. – 13 березня, під час виступу перед сенатським Комітетом з питань силових структур, командуючий військово-космічною обороною Північної Америки (NORAD) адмірал Віліям Гортні ствердив, що здатність США і Канади захистити Північну Америку похитнулася через Росію, яка протягом останнього року значно посилила свою військову активність. Зокрема адмірал В. Гортні звернув увагу на те, що Росія започаткувала програму оновлення стратегічного озброєння, яке може нести крилаті ракети середнього і дальнього радіусу дії. Такі ракети можуть мати ядерний заряд. При цьому Росія модернізовує і будує нові субмарини і стратегічні бомбардувальники, з яких можуть пускатися такі ракети. „Це дає Кремлю перевагу проти нашої системи безпеки, яка покликана стримувати ядерні атаки. І якщо ця тенденція триватиме і далі, може виникнути ризик для нашої здатності захистити Північну Америку від російських повітряних, морських і ракетних загроз“, – сказав В. Гортні. („Дзеркало тижня“)

■ Болгарія дбає про свою оборону

СОФІЯ. – 15 березня США і Болгарія розпочали спільні військові навчання, які триватимуть три з половиною місяці. Вони є відповіддю на зростання напруженості через конфлікт між Росією і Україною. Міністерство оборони Болгарії повідомило, що до країни прибудуть майже 350 американських офіцерів, щоб взяти участь у навчаннях. До заходів будуть залучені американські бронетранспортери, гелікоптери і танки. За словами Міністра оборони Болгарії Миколи Ненчева, США витратять близько 30 млн. дол. на модернізацію інфраструктури та підготування полігону біля населеного пункту Нове Село, де відбуватимуться навчання. Болгарія вступила в НАТО в 2004 році і є однією з шести країн Східної Європи, де Альянс розмістить свої командні центри у відповідь на конфлікт в Україні. (Радіо „Свобода“)

■ Москва не припиняє провокацій у Балтії

РИГА. – 13 березня національні збройні сили Латвії ідентифікували російський військовий корабель „Сообразительний“ недалеко від кордону країни. НАТО не має безпосередніх зобов'язань захищати Балтію від Росії. Стаття 5 статуту НАТО про спільну оборону не зобов'язує всі країни-учасниці захищати жертву агресії. Раніше, 27 лютого, біля берегів Латвії були зафіксовані кораблі і підводний човен Військово-морської флотії Росії. Також 5 березня над Балтією був перехоплений російський військовий літак. В останні місяці літаки військово-повітряних сил НАТО понад 10 разів перехоплювали російські військові літаки над Балтикою. За даними Альянсу, в 2014 році літаки НАТО піднімалися в повітря на перехоплення російських літаків в три рази частіше, ніж роком раніше. („Дзеркало тижня“)

■ Росія посилює вплив в Південній Америці

ВАШІНГТОН. – Виступаючи 13 березня перед Сенатом, командувач морських піхотинців США генерал Джон Келі заявив, що Росія намагається посилити свій вплив у Південній Америці. Починаючи з 2008 року, Кремль за допомогою пропаганди, торгівлі і продажу озброєння намагається зміцнити свою присутність у Венесуелі, Аргентині, Нікарагуа і на Кубі. „Росія догоджає цим країнам, бо хоче отримати доступ до військово-повітряних баз і морських портів, аби російські кораблі і стратегічні бомбардувальники могли діяти у Західній півкулі“, – пояснив Дж. Келі. За його словами, за роки президентства Володимира Путіна Росія повернулася до тактики часів холодної війни. Генерал нагадав, що лише минулого року російські розвідувальні кораблі кілька разів входили в порт Гавани, проводили операції у Мексиканській затоці і біля східного узбережжя США. І саме тому адміністрація Президента Барака Обами вирішила розпочати процес нормалізації взаємин з Кубою, хоча деякі конгресмени застерігали, що комуністичному урядові не можна довіряти. („Голос Америки“)

Як не допустити...

(Закінчення зі стор. 3)

реваншу „регіоналів“ вони ні з ким домовлятися не будуть.

4. Реформа центральних та місцевих органів влади, реформа державної служби, реформа децентралізації – пріоритет номер один. Зламати хребет старої системи. Наповнити органи влади новими людьми.

5. Комунікація – пріоритет номер два. Нам потрібна потужна, зрозуміла та яскрава пропаганда реформ, пропаганда нової країни, нових

взаємин, нових героїв, нових українських історій, нового місця України у світі.

Все це не зробити силами самих лише нових політиків та урядовців.

Революція перемагає не внаслідок дій нечисельних еліт, а за рахунок зусиль великих мас. Нам всім треба буде долучитися. Що мають зробити політики, так це продемонструвати народові стратегічне бачення і надзвичайну рішучість.

Це єдине, що ми не можемо зробити замість них.

(„Українська правда“, 10 березня)

Тривожна нерішучість Президента США

Уже тривалий час закордонні українці перебувають у тривожному очікуванні рішення Президента США Барака Обами щодо надання Україні наступальної зброї, застосування якої дозволило б зупинити агресію Росії. Чимало політологів попереджають провідників великих держав світу, що Росія під проводом Володимира Путіна або іншого подібного до нього російського „яструба війни“ не зупиниться на загарбанні України, а піде проти Молдови, країн Балтії, а потім перейде кордони Польщі та інших держав Східної Європи. Громадські організації закордонного українства зверталися до Б. Обами з настійним проханням про постачання зброї, якої дуже потребує відроджуване військо України. Покищо такої згоди немає.

Представник президентської адміністрації у Білому домі Джош Ернест пояснив, що США не наважуються надати Україні летальну зброю, тому що Б. Обама вважає, що цей крок призведе до інтенсивніших боїв, до ще більшого кровопролиття на Донбасі. Мовляв, зміцнення української армії може викликати протилежну реакцію у Росії. Росія вже погрожує США почати наступ на Україну, в разі якщо офіційний Вашингтон надасть Україні летальну зброю. Усе ж США надали Україні додаткову військову допомогу, яка включатиме безпілотні літальні апарати, протиракетні радары та броньовані автомобілі.

Народний депутат фракції „Народний фронт“, радник міністра внутрішніх справ Антон Геращенко повідомив, що був у Вашингтоні, де йому сказали, що Президента США і його радників В. Путін попередив про те, що в разі надання зброї Україні Росія буде наступати на Київ по всіх фронтах, а в Росії будуть націоналізовані усі європейські та американські інвестиції. Росія також чинить зусилля, щоб внести незгоду у взаємини Президента США з провідниками Німеччини та Франції. Президент США раніше пообіцяв Канцлерові Німеччини Ангелі Меркель не надсилати в Україну летальної зброї, розширивши простір для дипломатичних зусиль.

Становище дуже складне і побоювання Б. Обами можна зрозуміти з точки зору миру на американській землі і спокою її провідних підприємців. Але й Б. Обами варто зрозуміти, що йдеться не лише про цілісність України, а передовсім про безпеку Європи й світу, яким В. Путін загрожує новою світовою війною. Якщо його не зупинити на українській землі, може стати запізно. Тоді вже кровопролиття стане тотальним. Розвиток подій свідчить, що В. Путін перебуває під хворобливим впливом імперських ідей про переділ світу. Це вже було в історії. Було й те, що США лише на третій рік Другої світової війни вирішили дати відсіч агресорові, коли вже зазнали великих втрат. Сучасна нерішучість змушує нагадати про цей сумний досвід.

Група американських конгресменів заклала Президента США надати смертоносну зброю Україні для захисту від агресора. „Ми не маємо чекати, доки російські війська та їхні ставленики-сепаратисти захоплять Маріуполь та Харків, перш ніж вдамося до дій, спрямованих на підсилення спроможності уряду України стримати майбутню агресію і захиститись від неї“, – заявили конгресмени. Натомість Президент США продовжив ще на один рік санкції щодо Росії через її агресивну політику щодо України, а також впровадив кілька нових. Але цього замало, щоб зупинити смертельно небезпечного агресора.

ІСТОРІЯ

Жалюгідний кінець „руського міра“ на Закарпатті

Олександр Гаврош

5 березня виповниться 200 років з дня народження Івана Раковського, який, по суті, започаткував москвофільство на Закарпатті. Греко-католицький священик, цілбатник, став ще й першим закарпатським професійним журналістом. У 1850 році він був призначений редактором „Земского Правительственного Вестника для королевства Угорщины“, далі редагував „Церковную газету“, а по її зникненню – „Церковний Вестник“. Усі ці вісім років він видавав російськомовні часописи, хоча урядовці вимагали писати для народу зрозумілою мовою.

Коли врешті віденські та будапештські чиновники зрозуміли, що І. Раковський їх водить за ніс, а російська мова – зовсім не „руська“, якою розмовляють мешканці Закарпаття, Галичини та Буковини, то зі столиці відправили його в глушину: в закарпатське село Іза біля Хуста, де він і доживав останні 27 років парафіяльним священиком. Хоча дописував І. Раковський до галицьких москвофільських видань до кінця життя.

Зерно, яке першим посіяв цей греко-католицький священик, зійшло рясними сходами. Більшість закарпатських будителів культурно-політичних діячів, „бидителів“ другої половини XIX ст. побачили в Росії та в російській культурі своїх захисників та репрезентантів. Тож замість того, аби розвивати власну культуру та літературу, спираючись на народне мовлення, приймали російську, не розуміючи, яка насправді прірва пролягає між першим і другим.

А оскільки російську мову знали слабо, то писали нею твори, які викликали в Росії тільки спантеличення та глум. Однак, Москва всіляко підтримувала ці химерні почини кількох десятків місцевих інтелігентів, заохочуючи їх морально й матеріально. В Росії навіть з'явилися вчені та інституції, які вивчали та фіксували всі „руські“ починання в Австро-Угорській монархії. Так би мовити, „руський мір“ в дії.

Для чого це робилося – стало зрозуміло пізніше. Напередодні Першої світової війни в Москві вже існував „Карпато-Русский музей“ та бібліотека, а літературознавець Федір Арістов підготував солідну тритомну працю „Карпато-руські писателі“, куди увійшли розповіді про 26 літераторів з Галичини, Буковини та Закарпаття. Серед них шестеро були закарпатськими москвофілами (Олександр Духнович, Іван Раковський, Адольф Добрянський, Іван Сільвай, Анатолій Кралицький та Євген Фенчик). Всі вони потайки вважали, що визволити угорців з-під мадярського гніту зможе тільки Росія. Прямо так говорити не дозволялося, бо це була антидержавна пропаганда, тож і Москва, і москвофіли це всіляко заперечували. Мовляв, йдеться тільки про духовний зв'язок. Але шила в мішку не сховаєш.

Розпочалася Перша світова війна, і Ф. Арістов у першому томі своєї літературознавчої праці вже пря-

вим текстом пише (перекладаємо з російської мови): „В 1914 році прийшла велика війна, котра, дасть Бог, розпочне новий період в житті Галицької, Буковинської та Угорської Русі як складової частини Росії...“.

Ось чого варті всі культурні проекти „руського міра“! Майже столітнє загравання з греко-католицькими священиками західної України, які не могли протистояти австрійській, угорській та польській гегемонії і шукали союзника в цій боротьбі, насправді мали тільки одну мету – приєднання нових територій і жорстке розчинення будь-яких місцевих особливостей.

Галичина вилікувалася від москвофільства миттєво: пробувши рік під російською окупацією в 1914-1915 роках, дізнавшись на власній шкурі, що таке „руський мір“, Галичина вже ніколи не мала симпатії до північного „білого царства“. Закарпаттю „пощастило“ менше.

Ф. Арістов щиро радів, що „переможна російська армія вже вступила у північну Угорщину і зайняла Угорську Русь... Слава Богу, що ддя угро-русів скінчилася темна ніч і над Угорською Руссю зайнялася зоря нового, вільного життя у складі великої і братерської Росії!“. Але літературознавець трохи поквапився. Як кажуть, поспішиш – людей насмішиш.

Росія не тільки відступила з західної України, але й пережила кошмар двох революцій і втрату значних територій імперії. Ба – навіть довгими роками плеканий „Карпато-Русский музей“ був змений виром громадянської війни разом з його справді унікальними експонатами які, либонь, втрачені вже назавжди. Та й сама тротомна праця „Карпато-Русские писатели“ Ф. Арістова – головний труд його життя – згинула під уламками царської монархії. Встиг вийти тільки перший том у 1916 році, а два наступні, вже готові до друку, загубилися у смертельному герці білої і червоної гвардій. Ф. Арістов прожив усього 44 роки, сумно споглядаючи на справу свого життя та повне фіяско царського „руського міра“.

У Першу світову війну російська армія лише заходила в гірські райони Закарпаття, тому про неї місцеве населення не встигло скласти ясного враження. Тож москвофільство, підсилене численною білогвардійською еміграцією, рясно розквітнуло тут в міжвоєнні чехословацькі роки, хоча так і не дало жодного місцевого літератора бодай середньоросійського рівня. Всі тутешні спроби писати „по-російськи“ видаються з висоти сучасності неоквиною графоманією найгіршого гатунку.

А по Другій світовій війні прийшов Радянський Союз, і багатьом закарпатцям вперше відкрилися очі, що вони, виявляється, говорять не „руським язиком“, як їх весь час запевняли білоемігранти. Навіть останній невіглас нарешті збагнув, що російська мова насправді – не рідна, а чужа.

Нині останнім оплотом москвофільства на Закарпатті є Пра-

(Закінчення на стор. 17)

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Перші відгуки читачів про „Альманах УНСоюзу“

Одержала „Альманах-2015“, ще не все прочитала, але звернула увагу на статтю Левка Хмельковського „Три сторінки з минулого“ – про кінозірок, героїв війни, український церковно-меморіальний комплекс, включно з світливою могилою і будинку Гендрика Фішера.

Коли читала, багато спогадів наплинуло. Мій батько Василь Кричевський працював в Одесі, коли Одеська кінофабрика почала своєю діяльністю. Разом з Олександром Довженком він ставив „Звенигору“. Також працював з кінорежисером Григорієм Гричером-Чериковером. Багато цікавих історій є в нашій родині, пов'язаних з моїм дідом Василем Кричевським і Г. Гричером з їхньої співпраці в одеському кінематографі і вже далеко пізніше з моїм батьком.

А опис маєтку Г. Фішера в Савт-Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі, приніс сумні і гарні спомини про похорон мого батька, коли в будинку Г. Фішера з круглою верандою були

поминки і багато друзів приїхали попрощатися з моїм батьком в липні 1978 року.

Катерина Кричевська-Росандіч,
Монтен-В'ю, Каліфорнія

* * *

Сердечні вітання за цього-річний альманах. Він неабиякий! Вірю, що якби поміж нами був поет і колишній редактор „Свободи“ Богдан Кравців, колись уклад альманахів, то висловив би вам найвище визнання.

Перша частина альманаху, а потім друга творять одну спільноту, що заохочує нас в Америці торкнутися кожного серця з великою силою і знову пригадати Україну, знову створити один суцільний організм. Навіть якщо поглянути на першу сторінку обгортки альманаху і першу стрічку там – „Як ми умирали, нам дзвони не грали“.

Любов Коленська,
Словтсбург, Нью-Йорк

Ще раз про Ігоря Сікорського

У статті Левка Хмельковського про Ігоря Сікорського „Україна окришила світ“ („Свобода“, 6 лютого) згадано про англomовний лист з 1933 року, у якому І. Сікорський писав про українське походження своєї родини. Але (і тут саме таке „але“ має неабияке значення), І. Сікорський продовжує: „Проте ми вважаємо себе росіянами, що походять з певної частини Росії, вважаючи український

нарід невід'ємною частиною Росії так як штати Тексас чи Люїзіана є невід'ємними частинами США“.

Довідка про цей лист І. Сікорського була подана проф. Дарією Маркус в „The Ukrainian Weekly“, ч. 33, 2004 року з влучним тлумаченням таких національних і політичних плутанин.

Роман Б. Воробець,
Александрія, Вірджинія

Для сиріт придбали дрова

У „Свободі“ 30 січня було надруковано нашого листа про нестачу палива у сиротинці „Рідна оселя“. В зв'язку з тим що на Донбасі йде війна, шахти не працюють і в Україні усі запаси вугілля вичерпались. На даний час Україна закуповує вугілля за кордоном і зараз важко купити його в Україні, тому ми вирішили опалювати дитячий будинок тільки дровами.

Грошей не було, але газета допомогла і люди пожертвували 650 дол., яких було достатньо, щоб купити

дрова. Ми купили дров у два рази більше, бо нам було потрібно 10 кубів дров а ми купили 20 кубів. 1 кубометр дров коштує 585 грн. За 20 кубів дров ми заплатили 11,700 грн., плюс 2,250 грн. за доставку і авто.

В Україні зима тепла і нам вистачить до квітня. Дякуємо за молитовну та фінансову підтримку.

Віктор Ткаченко,
директор сиротинця,
Світловодськ,
Кіровоградська область

Вихованці сиротинця розвантажують придбані дрова.

Прочитала про свою рідню

Я, Світлана Мацевич-Чорній, прошу допомогти розшукати моїх родичів. Я проживаю у Південній Африці, а мої родичі зазначені у вашій газеті і, мабуть, не здогадуються, що у них є рідня в Україні і в Південній Африці. Я випадково у вашій газеті 20 квітня 2007 року знайшла повідомлення про смерть Володимира Голуба.

Моя бабуся Петрунеля Щупляк була рідною сестрою-близнючкою) Павліни Щупляк, яка померла 6 лютого 1961 року. Володимир Голуб – це її перший чоловік. Зазначена у газеті дочка Сузана Ворт, яку ми знаємо як Соню, це дочка Павліни Щупляк-Голуб. Вона доводиться моїй мамі двою-

рідною сестрою, а Роман і Володимир Щупляки це двоюрідні брати моєї мами, тобто діти від старшого брата моєї бабусі Гільки Щупляка.

Я доводжуся внучкою для Петрунелі Щупляк, яку роз'єднала з сестрою Павліною і братом Гільком (Ільком) Друга світова війна. Павліна померла 1961 року в Америці в Мільвіні, її брат Гілько теж помер. Його діти названі у газеті як Роман і Володимир Щупляки.

Прошу підказати, як би я могла знайти їх контакти і зв'язатись із ними. Моя електронна пошта: svitlana.matsevych@gmail.com.

Світлана Мацевич-Чорній,
Преторія, Південна Африка

Подаруйте дитині казку

У видавництві „Полтавський літератор“ вийшла друком моя казка про долю України – „Зачарована держава“, у якій в епічно-романтичній формі змальовується давня боротьба нашого народу з віковим ворогом – Московією. Видання оформив відомий художник-ілюстратор Анатолій Кривобоченко.

У казці серед позитивних героїв – козак Ук, Раїна, Ярило, Місяць, Фея, Струмок, Володарка дум, серед негативних – двоголовий орел, цар Морок, Зло, Зрада, Колорад.

Книжка вже подарована шкільним бібліотекам Миргородщини і користується популярністю, бо несе у собі силу патріотизму. Як і більшість українських казок має оптимістичну кінцівку – лютий московський тиран падає від меча українського витязя.

Щоб купити казку „Зачарована держава“, варто взяти участь у акції „Подаруймо дитині рідну казку“. Адреса: Діяпорна бібліотека ім. Галини Король, вул. Ведмедівка, 55, Миргород, Полтавська

область, 37600 Ukraine. Тел.: (380-5355) 46-499, електронна пошта: sag52@ukr.net.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

Любим Україну і бережимо її мову!

Українська мова мала й має низку мовних рис, які змушували наших сусідів вдаватися до забороненого у цивілізованому світі мовного геноциду – лінгвоциду, який був державною політикою країни „перемігшого соціалізму“. Убивці української мови першим кроком лінгвоциду обирали ті риси української мови, яких не було у мові російській.

До таких рис належало існування в нашій мові наказової форми третьої особи множини: „любім!“, „творім!“, „стережім!“, „дбаймо!“, „співаймо!“. Шляхом спотворення правопису і запровадження його в усіх школах та відповідним школенням мовних редакторів усіх друкованих видань, вдалося прищепити українцям неукраїнські мовні моделі, зокрема моделі наказового способу.

Так словник Академії Наук Української РСР наводить такий переклад: „спинимось (зупинимось) на цих фактах“. У цьому перекладі знехтувано українські форми наказового способу „спинимось!“, „зупинимось!“, та вжито російську

модель наказового способу „спинимось!“, „зупинимось!“.

Така практика причинилась до того, що в українській офіційній мові ліквідовано українські риси і накинута чужа. Але українська мовна стихія і далі псує нерви практикам лінгвоциду. Так українські фрази „любім Україну!“, „творім новий світ!“, „бережимо традиції!“, нема як переказати правильно московською мовою, тому замість заклику, де закликач не виключає себе з числа тих, хто має любити Україну, москалі закликають любити Україну усіх, крім самих себе.

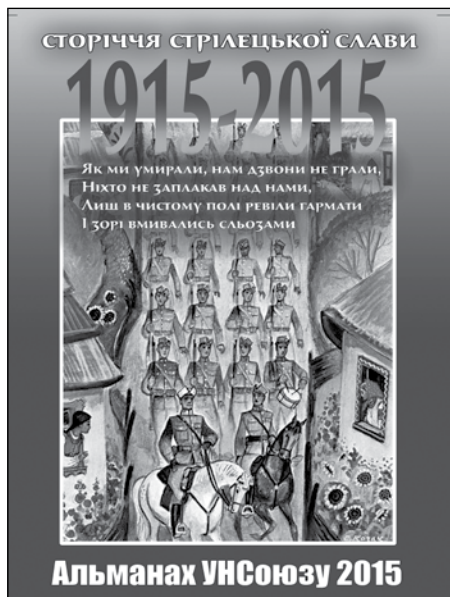
Мені можуть заперечити, що Володимир Сосюра написав вірш „Любіть Україну!“. Так – написав. Очевидно, що ступінь русифікації київських письменників був аж такий високий, що навіть В. Сосюра випустив з голови нашу мовну модель і не написав „Любім Україну!“. Попри це все – нам своє робить: „Любім Україну і бережимо її мову!“

Святослав Караванський,
Дентон, Мериленд

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Щось більше, ніж пам'ять

Не погіршимо супроти правди, сказавши, що всі альманахи Українського Народного Союзу, починаючи від першого річника – «Русько-американського календаря» на 1897 рік, за своїм змістом є немовби безперервним ланцюгом, кожна ланочка якого присвячена життю і розвитку американської України, важливим подіям загальноукраїнської історії, знаменним ювілеям нашої національної культури, літератури і мистецтва, а весь ланцюжок засвідчує гідну поваги тяглість наших народних і релігійних традицій, нашого українського світоро-

зуміння і світовідчуження, духовної єдності нашої діаспорної громади з Україною, незабутньою батьківщиною дідів-прадівів.

Не є винятком і наш «Альманах-2015». Читачі знову знайдуть у ньому широкий спектр тем – від історичних, вже досить пояснених українською науковою і суспільною думкою, як, наприклад, знамените явище Українського Січового Стрілецтва і його значення для всієї української національно-визвольної боротьби, до пекучих сьогоднішніх проблем України, як от агресія з боку Росії і анексія нею українського Криму.

З-поміж ювілейних дат ми не могли проминути бодай декілька помітних – 170 років від народження Івана Пулюя, 160 років від народження Дмитра Яворницького, 125 років від народження Миколи Зерова, 135 років від народження Володимира Винниченка, 105 років від народження Федора Потушняка, 80 років від народження Василя Симоненка.

Але головний розділ річника – Перші роковини Революції гідності. Це не просто тема – це наш всеукраїнський біль і всеукраїнська надія на те, що Україна, багато разів піднімаючись на священну боротьбу за життя і свободу, нарешті вийде переможницею з цього останнього історичного випробування – не тільки збройного і не так збройного,

як духовного, ментального і культурного протистояння з великодержавним шовінізмом тричі проклятої путінської Росії.

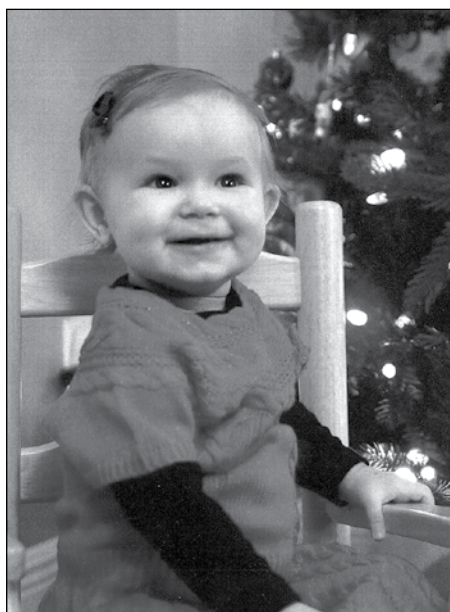
Публікуючи «Хроніку Євромайдану» за сторінками нашої «Свободи» і лаконічні довідки про героїв Небесної сотні, ми сподіваємося на те, що ви, дорогі члени великої союзової родини, прочитаете ці мате-

ріяли і розумом, і серцем, а в цьому випадку ми в праві очікувати від вас живих відгуків-вражень від прочитаного.

Річ у тім, що історії «Небесної сотні» ще не написано, тим часом до Революції гідності і, дуже можливо, до життя полеглих у ній патріотів,

(Закінчення на стор. 15)

НОВІ ЧЛЕНИ УНСоюзу

Ліна-Слава Сумрал, дочка Андрія Матли-Сумрала і Матея Сумрала, стала членкою 83-го Відділу УНСоюзу. Її забезпечили мама і бабуса Оксана Матла.

Олександр Гавронський і Калина Гавронська, діти Адама і Таїси Гавронських з Ковентрі, Коннектикат, стали членами 277-го відділу УНСоюзу. Їх забезпечили бабуса Ілона і дідусь Джордж Томашевські.

Майбутнє своєї родини забезпечте тепер!

Придбайте*:

- ЖИТТЄВЕ СТРАХУВАННЯ (LIFE INSURANCE)
- АНУЇТЕТИ (ANNUITIES)
- ВИВІНУВАЛЬНІ ГРАМОТИ (ENDOWMENTS)

* Наявні не в усіх штатах.

Звертайтеся до нас:

Продажі – 888-538-2833 ext. 3055
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Загальні інформації – 800-253-9862

www.UkrainianNationalAssociation.org

facebook.com/UkrainianNationalAssociation

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Братерська зустріч православних та католицьких ієрархів

КЛІРВОТЕР, Флоридида. – Братерська зустріч ієрархів Української Католицької та Української Православної Церков Північної Америки відбулася 3-5 березня вперше за останні три роки.

Взяли участь у ній Митрополити Антоній (Українська Православна Церква США), Стефан (Українська Католицька Церква США), Юрій (Українська Православна Церква – Канада), Лаврентій (Українська Греко-Католицька Церква – Канада), Єпископи Давид (Українська Греко-Католицька Церква – Канада), Павло, Ричард, Іван та Богдан (Українська Католицька Церква США), Іларіон і Андрій (Українська Православна Церква – Канада), Даниїл (Українська Православна Церква США). Гостем зустрічі був Єпископ Василь Лостен (Українська Католицька Церква США).

Ієрархи поділилися своїм досвідом спілкування з своїми співбратами-ієрархами в Україні і дійшли до спільної думки, що Церква в Україні повинна повернути собі місце в суспільстві як голос сумління української нації, яке вони втратили протягом довгої, темної ночі комуністичного поневолення.

Учасники зустрічі домовилися розглянути можливі шляхи для того, щоб заохотити обидві Церкви, Церкву Константинополя та Церкву Риму, сприяти стабілізації та незалежності церковного життя в Україні, особливо у світлі політичної агресії сусідньої Росії.

Багато часу було присвячено обговоренню церковного життя православних і католицьких парафій в Північній Америці. Ієрархи домовилися знову зустрітися навесні наступного року у Вінніпегу.

Ієрархи Української Православної та Української Католицької Церков Північної Америки.

Скликали збори православних єпископів

Члени Постійної конференції українських православних єпископів поза межами України (зліва): Єпископ Даниїл, Владика Андрій, Митрополити Антоній та Юрій, Владика Іларіон.

КЛІРВОТЕР, Флоридида. – 2-4 березня ієрархи Постійної конференції українських православних єпископів провели свою щорічну зустріч, яку організував Митрополит Антоній – предстоятелем Української Православної Церкви США та правлячий Архиєрей Східної Єпархії, разом з Єпископом Даниїлом – головою Консисторії УПЦ США та правлячим Архиєреєм Західної Єпархії.

На збори прибули Митрополит Юрій – предстоятель Української Православної Церкви та правлячий Архиєрей Центральної єпархії Канади, Владика Іларіон – правлячий Архиєрей Західної єпархії Канади та Владика Андрій – правлячий Архиєрей Східної Єпархії Канади.

На зустрічі були доповіді про сьогоднішні політичні, економічні і духовні труднощі, які існують в Україні, на Близькому Сході та в інших країнах, де живуть українські православні християни за межами своєї історичної батьківщини. Щоденні конфлікти, заворушення, кровопролиття та насильства не можуть нікого залишити байдужим.

Владика заявили, що вони поділяють особливий зв'язок зі своїми братами і сестрами в Україні, а особливо з духовенством, яке продовжує вести своїх вірних та піклуватися ними за найскладніших обставин.

Багато часу єпископи приділили обговоренню нещодавньої подорожі на Україну та зустрічі з предстоятелями різних українських Православних Церков, висловили своє занепокоєння з приводу триваючого церковного поділу в Україні в той час, коли нація перебуває під атакою, закликали ієрархів різних православних юрисдикцій в Україні жити згідно Євангельського Слова для того, щоб дійти до єдності та зцілення пораненого Тіла Христового-Церкви.

Учасники конференції підготували звернення до Вселенського Патріярха Варфоломія I, в якому йде мова про обставини церковного поділу в Україні та можливі шляхи вирішення цього конфлікту.

Засідання завершилося затвердженням листів до релігійних і громадських провідників для того, щоб принести спокій в Україні.

Семінар присвятили збереженню пам'яток

Ірина Федорів

ЕДМОНТОН, Альберта. – 17 лютого працівники Альбертського університету, які беруть участь у „Проекті збереження сакральних пам'яток“, провели семінар, на якому обговорили результати своєї праці з документування сакральної культури прерій. Метою семінару було нав'язати контакти науковців і громади та сприяти співпраці

між музейними працівниками й церковними діячами, які мають справу з сакральними предметами.

На семінарі були присутні Іван Химка і Франсес Свиріпа з відділу історії і класичних студій та організатор заходу Наталія Кононенко з відділу сучасних мов і культурологічних студій. Єпископ Давид Мотюк представляв Українську Католицьку Церкву, Олексій Сураєв – Російську Православ-

ну Церкву. Від Королівського музею Альберти був голова колекційного відділу Майк Лучанський, а Мет'ю Ванглер і Том Вард представляли відділ управління музейними ресурсами Міністерства культури й туризму Альберти.

Також на зустрічі були присутні Меган Патерсон – виконавчий директор і керівник Товариства музеїв Альберти; Христина Когут (Українсько-канадський архів-музей Альберти); Олена Гарасимів (Український музей Канади, Культурний центр св. Івана) та Надія Цинцар (музей Едмонтонської єпархії Ліги українських католицьких жінок Канади, Українська католицька катедра св. Йосафата). Карен Лемішка представляла Музей отців-василіян у Мондері.

Семінар став можливим завдяки дотації програми „Connection“ фундації ім. Кілламів. Додаткова підтримка надійшла від катедри української етнографії ім. Кулів та від Канадського інституту українських студій.

Семінар розпочався з вступних зауваг Н. Кононенко про подібні семінари, один з яких відбувся у Вінніпезі, а інший запланований у Саскатуні. І. Химка доповів про хід виконання проекту збереження сакральних пам'яток. На сьогодні систематично проведені фотознімки церков візантійського обряду Альберти й Саскачевану разом з інтерв'ю та описами ритуальних обрядів.

На семінарі говорили про збереження церковних документів, потребу допомоги сільським громадам та їхнім парафіям, дарування експонатів музеям. Семінар став першим кроком до задоволення духовних і культурних потреб віросповідальних громад Альберти.

Учасники семінару (зліва) Надія Цинцар, Том Вард, Франсес Свиріпа, Наталія Кононенко, Іван Химка, Гезер Колман, Меган Патерсон, о. Олексій Сураєв, Олена Гарасимів, Майк Лучанський, Карен Лемішка та Роман Шиян.

Шевченкові свята відбулися в містах і селах України

Влаштували Кобзареву світлицю

Євген Цимбалюк

ПІДЛУЖЖЯ, Рівненська область. – На місці, де 1846 року Тарас Шевченко втамовував спрагу з природного джерела, постала народна світлиця-музей, офіційно відкрита 10 березня. Вона стала складовою частиною архітектурного ансамблю „Тарасова криниця“.

Біля цього джерела Тарас Шевченко втамовував спрагу.

За словами Ярослава Вознюка, голови сільської ради, ідея про Кобзареву світлицю започаткувалася два роки тому. Зводили будиночок громадською толокою. Загалом до справи долучилося 30 організацій, підприємств, підприємців, благодійників.

У Дубенському районному будинку культури 10 березня відбувся прем'єрний показ хронікально-документальної кінострічки „Шевченкова дорога“, яку створив аматор Микола Величковський з Дубна.

В основу фільму покладено матеріали про мандрівку Т. Шевченка через волинські терени восени 1846 року. Новий фільм поповнив серію стрічок, відзнятих Миколою Величковським, який працює керівником кіногуртка в районному будинку культури.

Одесити вшанували Кобзаря

Сергій Горицьвіт

ОДЕСА. – Квітами, віршами, виставою і навіть збройовою сальвою вшанували одесити день народження Тараса Шевченка. Першими прийшли до пам'ятника Кобзареві у парку культури, що носить його ім'я, керівники міста і області. Цього разу їхнє пошанування було менш офіційним, ніж у попередні роки, бо до участі в акції вони залучили багато громадських організацій і саме їхнім представникам надали слово.

Лунали поезії Т. Шевченка та пісні на його вірші. А потім усі присутні заспівали Державний гімн України. І чи не вперше при виконанні чиновники тримали правицю біля серця і на заклик „Слава Україні“ дружно відповідали „Героям слава!“. Пролунала сальва і перед монументом урочистим військовим маршем пройшли бійці Національної гвардії та курсанти Мор-

ської академії.

Далі свою урочистість провели активісти „Правого сектору“ та партії „Свобода“. Після покладання квітів з промовою виступив голова обласної організації „Свободи“ Павло Кириленко. Після цього біля пам'ятника більше години тривав конкурс-концерт читців творів поета, в якому могли взяти участь усі бажаючі.

Увечері, у приміщенні товариства „Просвіта“ відбувся літературно-музичний вечір, науковець Сергій Шелухін прочитав свій реферат „Значення Шевченка в літературі як народного поета“, а потім виступили хоровий колектив товариства та кобзар з Чернігівщини Григорій Ткаченко.

У ці ж дні на сцені українського театру ім. Василя Василька грали виставу „Весни Тараса“ – музично-драматичну фантазію за споминами сучасників Т. Шевченка, документами і його поезіями.

Люди вийшли на площу

Юрій Тисенко

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 9 березня люди зібрались біля пам'ятника Тарасові Шевченкові на театральній площі міста. Над площею майоріли державні прапори, український національний червоно-чорний прапор, прапори Блоку Петра Порошенка і Радикальної партії Олега Ляшка.

Урочисте віче почалося з вшанування пам'яті загиблих героїв Майдану і українських воїнів на Донбасі хвилиною мовчання. Потім присутні співали гімн України. Квіти до пам'ятника Кобзареві поклали керівники області і міста, силових структур, голови районних рад, представники релігійних конфесій, політичних партій і громадських організацій.

Розпочався творчий марафон „Нетлінне слово Кобзаря“ з фоно-

грами Героя України Сергія Нігояна, що була записана під час Революції гідності на Майдані. Народний артист України актор театру ім. Т. Шевченка Михайло Чернявський прочитав вірш Т. Шевченка „Ох, неоднаково мені“. Слово надано відомій дніпропетровській поетесі Лесі Степовичці, яка читала свій вірш „Чи хочуть москалі війни?“.

Люди викукували: „Слава Україні!“, „Слава нації!“, „Смерть ворогам!“. До мікрофону підійшли студенти і випускники театрального художнього коледжу і театрального відділення школи культури і мистецтв ім. Олеса Гончара і читали вірші Кобзаря.

Святкове віче відбулося також в Кривому Розі. У Павлограді і Дніпродзержинську мешканці урочисто поклали квіти до пам'ятників Кобзареві.

Скульптор Ігор Гречаник:

„Моя Шевченкіяна – це моє щастя“

9 березня 2014 року перед будинком Київської міської ради, де розмістився штаб Революції гідності, з'явився незвичайний пам'ятник Тарасові Шевченкові, виготовлений з уламків барикад, з матеріалу, що захищав, рятував, з того простріленого кулями, що не уберіг... Той зраний Шевченко був зовсім юний і наче промовляв голосом першого героя „Небесної сотні“ Сергія Нагоряна: „Борітеся – побо-

Скульптор Ігор Гречаник під час виставки в Українському Інституті Америки. (Фото Мирослава Роздольська)

рете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас сила і воля святая“.

Автором пам'ятника був відомий в Україні і далеко за її межами мистець – скульптор Ігор Гречаник. За підтримки Посольства України у США, його шанувальники, закордонні українці і американські глядачі, не раз мали нагоду побачити оригінальні роботи художника у Нью-Йорку, Вашингтоні та інших містах Америки. Громадська організація „Нова українська хвиля“ провела зустріч з мистцем-філософом в Університеті штату Коннектикат, у Стемфорді. У вересні минулого року на прохання дирекції Українського Інституту Америки І. Гречаник привіз свого „Шевченка на барикадах“ до Нью-Йорку.

Розмову з мистцем мала Мирослава Роздольська.

– Ви є автором не одного пам'ятника Тарасові Шевченкові, яким же Ви побачили його на барикадах Майдану?

– Мене, як, мабуть, і кожного свідомого українця, ще на початку Революції гідності особливо

„Шевченко на барикадах“ біля Київської міської ради. (Фото: Людмила Гречаник)

(Закінчення на стор. 11)

Пам'ятник поставили фермери

Світлана Орел

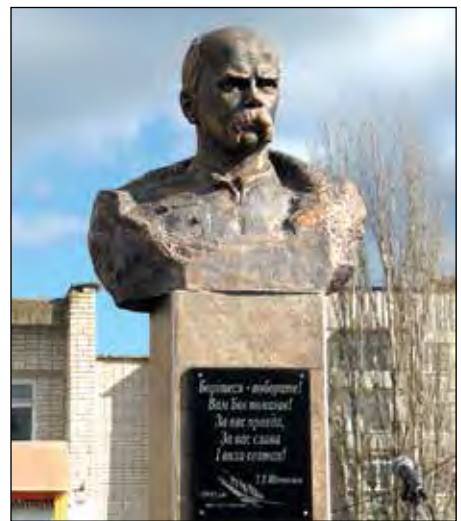
МАЛА ВІСКА, Кіровоградська область. – Пам'ятник Тарасові Шевченкові відкрито 6 березня у районному центрі Мала Виска. Гроші на його спорудження надала родина фермерів – Юрій і Тетяна Гульдаси. Вони не раз були меценатами різних культурних ініціатив.

Ю. Гульдаса обрали міським головою і він віддячив громаді не тільки чесною працею на своїй посаді, а й пам'ятником Т. Шевченкові. На постаменті викарбувані актуальні для кожного українця слова: „Борітеся – поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!“.

Під час відкриття вірші читали учні місцевої школи, а народна хорова капеля під керівництвом ветерана національно-патріотичного руху Павла Бровченка виконала безсмертний „Заповіт“.

Це вже п'ятий в області пам'ятник

Т. Шевченкові, зведений за приватні гроші. Кілька років тому зусиллями громади Т. Шевченко постав у бронзі у сусідньому Новомиргороді.

Пам'ятник Тарасові Шевченкові у районному центрі Мала Виска.

Американські українці в Музеї культурної спадщини

Ганна Лексіна

КИЇВ. – Щедра українська земля подарувала світові цілу плеяду талановитих науковців, письменників та мистців, які покинули рідну землю, рятуючись від війни, політичних репресій та переслідувань. Одним з перших відомих українських емігрантів, що наприкінці XIX ст. опинився у США, втікаючи від переслідувань царської влади, став чернець Києво-Печерської Лаври Агапій Гончаренко, котрий оселився в Сан-Франциско, де купив садибу і назвав її „Україна“.

Творчу спадщину й особисті речі саме таких непересічних особистостей зберігає Музей культурної спадщини, заснований у 1999 році в старовинному особняку майже в самому центрі Києва, на Печерську.

Формування його колекції розпочалося разом з становленням незалежності держави. За словами завідувачки музею Оксани Підсухи, у 1990-ті роки після десятиріч повної ізоляції українців світу від Батьківщини, в них нарешті з'явилась можливість відвідати рідну землю та познайомити народ України зі своїм творчим доробком. Так, „хрещеним батьком“ музею став талановитий американець з українським корінням Олекса Булавицький, 40 пейзажів яко-

Фасад Музею культурної спадщини в Києві.

го дали початок колекції, котра зараз налічує близько 8,000 експонатів.

Мистецька спадщина Людмили Морозової, ще однієї українки, що оселилася в США, також представлена в експозиції музею. Ця талановита художниця в 1930-ті роки активно виступала проти знесення Михайлівського золотоверхого собору, руйнування інших релігійних святинь Києва, за що й потрапила в неласку від радянської влади. Після набуття Україною незалежності вона передала музеєві чимало своїх полотен й власну колекцію порцеляни, а також заповіла поховати її на рідній землі.

Складним і довгим виявився шлях повернення в Україну мистецької спадщини родини Кричевських. Нащадки славетного роду Василь Кричевський, а також його донька Катерина Кричевська-Росандич здобули визнання свого таланту у США, і тепер вже й в Україні. К. Кричевська-Росандич передала в дарунок музеєві справжні перлини – роботи самого В. Кричевського, а також власні акварелі, які зараз експонуються в окремій залі.

Американським скульптором з українським корінням, роботи якого представлені в Музеї культурної спадщини, був Петро Капшученко. Після 14-річного проживання в Аргентині мистець переїхав до США, де створив пам'ятники Митрополитові Василю Липківському та княгині Ользі.

У музеї експонуються особисті речі та видання американських музикантів і письменників українського походження. Особливої уваги заслуговує бандурист Григорій Китастих. Німецька окупаційна владою вивезла його капелю у 1942 році з України. Попри всі поневір'яння

колективу вдалося возз'єднатися у США в 1949 році, де Капеля ім. Тараса Шевченка на чолі з Г. Китастих набула великої популярності.

У далекі 1950-ті роки виїхала до США і письменниця Ганна Черинь – авторка близько 40 книжок, серед яких збірки віршів, подорожні нариси та дитячі оповідання. Музей культурної спадщини зберігає листування з українською мисткинею та подаровані нею книги, видані в США.

Сьогодні одним з головних завдань музею є налагоджування зв'язків зі світовою українською спільнотою. Для цього започатковані мистецькі вечори „Гостини у діяспори“, присвячені українським громадам у різних країнах світу, залучено до співпраці Міжнародний благодійний фонд світових українців „Діаспора“.

О. Підсуха говорить, що за роки президенства Віктора Януковича музей майже втратив контакти зі світовим українством, але зараз почав активно надолужувати згаяне. Завдяки інтернетові світова українська спільнота стала значно доступнішою. Музей шукає і відновлює контакти з українськими мистцями та їхніми нащадками в різних країнах світу, повертає в Україну твори мистецтва та особисті архіви видатних українців, збирає документи та артефакти, що відображають історію їхнього життя в еміграції.

Адреса музею: Музей культурної спадщини, вул. Московська, 40б, Київ, Ukraine. Тел.: (380-44) 280-6418.

Ганна Лексіна – старший науковий співробітник Музею культурної спадщини.

Петро Капшученко. „Таємниця двох“.

Акварелі Катерини Кричевської-Росандич в музеї.

Скульптор Гречаник...

(Закінчення зі стор. 10)

зворушили відеокадри з Майдану, коли Сергій Нігоян, що став згодом першим героєм „Небесної сотні“, читав „Кавказ“ Шевченка. Пізніше я бачив, як багато інших майданівців були надхненні Шевченковим словом, яке там звучало не стільки як заклик до боротьби, а й як утвердження, переконання, що перемога буде. На барикадах матеріалізувався дух перемоги.

Шевченкова поезія звучала настільки актуально і сучасно, що 200-ліття його стало новим народженням як сучасного поета для того покоління, що виборювало свободу і незалежність. І в цій скульптурі я хотів розкрити та акцентувати всі ці взаємозв'язки. Скульптура стояла в центрі подій, стверджуючи присутність Шевченка серед тієї активної молоді і дієвий вплив його слова на сьогоднішній день. Образ Шевченка був створений з живого, политого кров'ю матеріалу барикад на Хрещатику. Важко собі навіть уявити, яким сучасним виявився Тарас Шевченко для українців в рік свого 200-ліття!

– Чи пам'ятник створювався на

місці подій?

– Сам портретний образ Шевченка створювався з бронзи в моїй творчій майстерні. А поєднання з барикадами відбувалось на Хрещатику. Ми брали шматки справжніх барикад – протитанкові металеві „їжаки“, зварювали скульптуру з їхніх частин. Він ніби зітканий з енергії Майдану.

– Як сприйняли „Шевченка на барикадах“ кияни?

– 9 березня скульптура вже була готова. До неї несли квіти, ікони, шити, шини, навколо весь час утворювались нові і нові композиції. Навіть пізніше, коли вже відновився рух Хрещатику, на День Прапора і День Незалежності пам'ятник був вкритий жовтими стрічками. Шевченко для кожного свідомого українця – точка відліку.

І сьогодні він – як відлік часу створення сучасної України. У його поезії тисячі впізнали і свої ідеї. Це відгук на його пророче поетичне слово. Давно кинута ним ідея дозріла у серцях людей. Ідея вільної України, де не буде „врагасупостата“ є головним підґрунтям сучасної України.

– У Вашому доробку – ціла галерея образів Шевченка у бронзі, пам'ятники у Відні, Баку, Софії, в Україні. Чим вони різняться між собою? Як люди сприймають Шевченка у чужих краях?

– Моя Шевченкіяна – це моє щастя. Часто повертаюсь до творчості Шевченка, читаю „Кобзар“, читаю його щоденник. Пам'ятник – це вже вершина гори, до якої треба дійти. В Азайбарджані, наприклад, де до українців ставляться з особливою прихильністю, нам дали чудове місце на центральній площі. У Софії, в Болгарії, їхня центральна площа, як наш Майдан Незалежності, прийняла Шевченка, як свого. Туди приїжджають наречені, щоб покласти квіти – дуже пошановане місце.

У Відні стоятиме пам'ятник недалеко від університету, у бібліотеці. Пройшли всі інстанції схвалення у Лісабоні, Португалія, що було дуже складно. Місце фантастичне – у самому центрі, на видноті. Не знаю, як це вдалося – заслуга громади.

– Як виникла ідея привезти скульптуру „Шевченка на барикадах“ до Нью-Йорку?

– В Українському Інституті Америки побачили цей пам'ятник і запитали, чи можна схожий зробити для них, для виставки. Мені сподобалась ідея привезти дух Майдану до Нью-Йорку, який сам є символом свободи. І я зробив цю скульптуру – звичайно, трохи по-іншому, і вже не було можливості використати справжні барикади, але я зберіг цю ідею Шевченка, що виникає, з'являється, починає жити в наш час. Виставка була під назвою „Сила Свободи“ („Power of Freedom“). Вона не тільки про Т. Шевченка. Вона про силу свободи в самому широкому розумінні, силу вільного духу, який виходить за кордони, відкриває і творить нові образи.

Звичайно, було б дуже цікаво поставити скульптуру Тараса Шевченка в Нью-Йорку. Це було б просто надзвичайно як для самого Нью-Йорку, так і для українців в Америці і в Україні. Можна зробити постамент з тих матеріалів, що знайдемо в Нью-Йорку – поєднаємо Київ і Нью-Йорк через образ Тараса Шевченка і Силу Свободи, що має таке велике значення для обох цих міст. Це була б така підтримка України!

„В Україні буде...

(Закінчення зі стор. 1)

ні періоди життя найціннішою для порятунку є опінія і позиція саме меншости. Саме меншість кількісно великого народу вразила і захопила світ Революцією гідності, саме меншість пішла в добровольчі батальйони, саме меншість заснувала всеукраїнський волонтерський рух.

Але ця прекрасна гідна подиву і поклоніння меншість не дістала чіткої персоніфікації, й тому революція досі не має логічного завершення. По російському боці неперехідної українсько-російської прірви – великий міжнародний гангстер Володимир Путін, по українському боці – метушаться невиразні, непослідовні політики, котрі здаються собі значними, як-но світ прихильно поплескає їх по плечу. І жодного самодостатнього державного діяча.

Ні, Манергейм, як виглядає, – не взірєць для української більшости. Ганді їй ближчий. Але ось же і його заповіт: „Не узалежнюйся від допомоги ззовні... Якщо народ не готовий на самопожертву заради високої мети, жодна допомога ззовні не

допоможе йому вибороти власну свободу... Будь готовий до самопожертви... Будь готовий вкласти всі свої фізичні й духовні сили в боротьбу за справу, в яку ти віриш, і, якщо це необхідно, пожертвувати власним життям заради справи й заради людей, а не заради самої жертви...“.

Залишається те, що завжди було для нас проблематичним, – щоб на чолі жертвовної української меншости знайшлося ім'я-прапор, бо у боротьбі з російськими номадами воно може значити не менше, ніж допомога з боку світу. Швидше за все, вона надійде, коли вже буде запізно. Москва вже встромила пальці в європейську єдність, далі, починаючи від самого ідеолога цієї єдності, Німеччини, піде лікоть, далі європейська єдність впаде, як картковий будиночок, бо вона, на жаль і на сором, вже не має вищої – справді європейської, в давньому значенні цього слова, – ціннісної мотивації, передусім національно-культурної, а є лише економічно-фінансовим з'єднанням морально вирожджених держав, які служать самі собі, а не своїм націям і вселюдській правді. Щиро прихильні до

України Литва і Польща – білі вороги серед облізливих європейських кружків.

А великий гангстер вже потирає руки, і в його намірах щодо України не мають жодних сумнівів навіть так звані незалежні військові експерти в Росії. Зацитуємо одного з них, Павла Фельгенгавера: „...Наші збройні сили готуються до світової війни. Це практично – неминучість... Ми мусимо збудувати периметр оборони, в який має входити і Україна. Втрата України – це прорив периметра, й ми опиняємося абсолютно беззбройними перед смертельною загрозою... Застосовувати ядерну зброю не можна, інакше від Росії залишиться одне згарище, тому ми будемо погрожувати її застосуванням, змушуючи Захід іти на поступки і компроміси, аби уникнути гіршого... В Україні буде нестійке перемир'я, а пізньою весною або влітку знову загостриться... Ціль Росії ясна – відновлення контролю над Україною. Цікавить Росію не Дебальцеве, а Київ. І поки мети не досягнуто, конфлікт триватиме... Ніхто не дозволить Україні бути Західним союзником...“.

Цинічна правда „незалежного“

П. Фельгенгавера дозволяє нам зрозуміти, що Мінські домовленості матимуть для України сенс лише в тому випадку, якщо вона належним чином підготується до весняного чи літнього наступу російських загарбницьких військ. Це завдання лежить на плечах тієї самої пасіонарної української меншости, від якої залежить доля України. За цією меншістю – правда і Бог, тому вона приведе Україну до перемоги.

Покищо ж Мінськ – це успіх В. Путіна, бо він, по-перше, перетворив Донбас у болоту всеукраїнську рану і примару федералізації, котра рівнозначна розпадові Української держави. По-друге, спритно збрехав, що іде назустріч Заходові, й цій брехні охоче повірили Ангела Меркель та Франсуа Оланд, від яких впливові промосковські сили в Німеччині і Франції вимагають негайного скасування протиросійських санкцій. Також і Греції, Кіпрі, Угорщині, Чехії, Італії, Португалії, Іспанії не втямки, що своїми ліво-правими хитаннями вони роблять Росії злу послугу, відволікаючи її від усвідомлення безперервного гріха перед світом, зокрема й особливо – перед нашим, українським.

Мало хто в Європі збагнув, що означає брутальна, серед білого дня, в самому центрі Москви, розправа з Борисом Немцовим – найбільшим і, власне, єдиним російським опозиціонером, якого В. Путін боявся і на якому трималося сумління сучасної Росії. Відтепер її накрила ніч чорної ненависти, і врешті-решт це стане її власною погібеллю, бо не може не справдитися Христове: „Хто меч підніме, від меча й загине“.

Львів'яни вийшли...

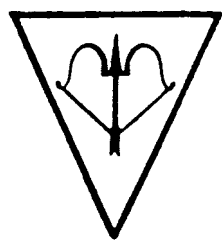
(Закінчення зі стор. 1)

області, ректори та студенти львівських вищих навчальних закладів і львів'яни. Очолили ходу Архiepіскоп-Митрополит Львівський Ігор Возняк і Єпископ-помічник Венедикт Алексійчук.

Традиційно „Хресна дорога“ почалася біля храму Архистратига Михаїла і закінчилася на площі перед собором св. Юра.

З нагоди Року Митрополита Андрея Шептицького особливістю цьогорічної хресної ходи були розважання А. Шептицького, котрі зачитували на молитовних станціях.

Під час молитовної ходи несли березовий хрест, який є копією того хреста, що був освячений у День Незалежності України 24 серпня 2014 року і вцілів під час обстрілів українського військового табору, серед згарищ наметів і зруйнованої техніки. На закінчення „Хресної дороги“ до присутніх звернувся Архiepіскоп Ігор.

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ“

влаштовує

„ДЕННИЙ ТАБІР ПТАШАТ ПРИ ПЛАСТІ“

для дітей від 4 до 6 років, які володіють (розуміють і говорять) українською мовою

- Дитина мусить мати закінчених 4 роки життя до 31 серпня 2015 р. Вийнятків немає.
- Дитина мусить мати усі приписані щеплення.
- Дитина, яка склала Заяву Вступу до новацтва, не може брати участі в таборах для Пташат.

Табір відбудеться на Союзівці у двох групах:

- від неділі 21 червня до суботи 27 червня 2015 р.
- від неділі 28 червня до суботи 4 липня 2015 р.

У справі кімнат просимо порозуміватися прямо з Адміністрацією Союзівки:

SOYUZIVKA, P. O. Box 529, 216 Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446
(845) 626-5641; www.Soyuzivka.com; Fax: 845-626-4638

- Таборова оплата: \$110.00 (\$20.00 незворотні); оплата за два тижні 215.00 дол.
- Зголошення і таборову оплату (чек виписаний на Plast – Pershi Stezhi) надсилати до:

Mrs. Oresta Fedyniak, 2626 W. Walton Ave., Chicago, IL 60622

Tel.: 773 486-0394 (від 8:00 до 10:00 ранку)

- Реченець зголошень: **1 червня 2015 р.** • Після речення не приймаємо зголошень.

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ НА ТАБІР ПТАШАТ-2015

Ім'я і прізвище дитини
по-українськи і по-англійськи

Дата народження

Адреса

Телефон E-mail

Просимо залучити посвідку дати народження дітей, що вписуєте на табір перший раз

☐ від 21 червня до 27 червня 2015 р. ☐ від 28 червня до 4 липня 2015 р.

Величина таборової сорочки дитини: ☐ 6-8, ☐ 10-12, ☐ 14-16.

☐ Залучую чек на суму \$..... ☐ Резервую кімнату на Союзівці

.....
ім'я і прізвище матері (подати дівоче прізвище)

Завваги

.....

.....

..... Підпис батька або матері

Друкарня

COMPUTOPRINT Corp.

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

Ваші замовлення виконуємо
сумлінно, скоро і на час
з 40-літнім досвідом!

973-574-8800

Fax: 973-574-8887

e-mail: computopr@aol.com

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

„Кримська світлиця“ житиме

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – 13 лютого „Свобода“ повідомила про труднощі єдиної в Криму української газети „Кримська світлиця“. Я вчилася з її головним редактором Віктором Качулою на факультеті журналістики Київського державного університету ім. Тараса Шевченка. Він був авторитетом на нашому курсі, одним зі старших. Не так роками, як серйозністю, відповідальністю, твердістю характеру, якоюсь людською притягальністю, що свідчила про неабиякий внутрішній світ.

Його іронії остерігались, компліменти сприймали за похвалу, були й такі, які намагалися триматися від його гострого слова подалі. Він грав на гітарі, писав пісні і вірші, не давав нам киснути у гуртожитку, організовував походи в осінній чи весняний ліс, лещетарські прогулянки в Голосієве, що поруч з нашим гуртожитком. Саме його гітара вводила нас, міських і містечкових жителів, у світ української народної пісні, яких він знав багато, і значна частина з тих, що я

знаю тепер – саме з його голосу.

Після закінчення навчання він з молодією дружиною-філологом поїхав на роботу у Крим, в Симферопіль. Його запросили у єдину українськомовну газету того краю „Кримську світлицю“. Невдовзі він став її головним редактором, проводив українознавчий конкурс для школярів, фестиваль української авторської пісні, перетворив редакцію у справжній центр українства Криму.

Але тут і російська окупація наспіла. Редакція втратила приміщення, хоча справа була тільки у 20 тис. грн. оплати за оренду. Газета виходила навіть за таких умов: друкувалась у Києві і через „Нову пошту“ доставлялась у Крим. Тепер вона існує тільки у електронному вигляді.

Я телефонувала до Віктора: чи не збирається переїздити з окупованого Криму?

„А на кого ж я газету залишу?“ – відповів він.

Так і тримається. Навіть за нинішніх умов у „Кримській світлиці“ присутня жива Україна. Поки є такі, як Віктор, газета житиме.

Переселенці побували у Пересопниці

Євген Цимбалюк

ПЕРЕСОПНИЦЯ, Рівненська область. – На Рівненщині перебуває 3,617 переселенців зі сходу України, з них майже третина – діти. Перебуваючи на рівненських теренах, вони намагаються заглибитися в тутешні традиції, культуру, історію.

Головне управління Державної служби надзвичайних ситуа-

цій у Рівненській області організувало 1 березня для групи вихідців з Донецької та Луганської областей екскурсію в культурно-археологічний центр „Пересопниця“.

На історичній землі, де писалося знамените „Пересопницьке Євангеліє“, дорослі та діти ознайомилися з експозиціями княжої доби, музеєм Першокниги, музейним комплексом просто неба „Княже місто“.

Відзначили 150-річчя Івана Липи

Сергій Горицьвіт

ОДЕСА. – У Золотій залі Одеського літературного музею 24 лютого відбувся перший з циклу заходів на відзначення 150-річчя від дня народження відомого революціонера, громадського та політичного діяча, письменника, лікаря Івана Липи. На свято прийшли історики, шанувальники творчості літератора і юні патріоти.

Ініціював ці літературно-наукові читання Благодійний фонд ім. Івана та Юрія Липів. Дослідники розповіли про його життєвий шлях і літературну творчість. Учні прочитали вірші славетного одесита. Колекціонер Тарас Максимюк представив унікальні світлинки колишнього одеського градоначальника і його видання.

Засновниця благодійного фонду Галина Дольник вважає ідеали, які відстоював І. Липа, актуальними і для нашої доби: „Його заклик до єднання і братання народу актуальний і нині“.

Дослідник біографії і діяльності І. Липи Ігор Стамбол ствердив: „Якщо формувати основні думки, висловлені І. Липою у його творах, у його публіцистичних працях – це, звичайно, ідея вірності власному народові, власній державі, і, зокрема, ідея соборності. Тобто, єдність земель – це те, що було для нього основним“.

Студент Денис Борисов так висловив свої враження: „Для мене І. Липа був справжнім патріотом, адже він брав участь у національному русі, окрім цього писав твори рідною мовою, хоча, на ті часи, українська культура була дуже пригнічена, та він цього не боявся“.

Хоча І. Липа народився в Керчі, історики називають його одеським письменником. Тут певний час він мешкав, займався лікарською практикою, побудував лікарню для незаможних жителів. У липні 1891 року він був одним з чільних засновників таємної організації „Братерство тарасівців“, був автором програмного документа товариства. У 1917 році його призначили українським комісаром Одеси. В Одесу до І. Липи приїздили в гості бандурист і письменник Гнат Хоткевич, Григорій Чупринка, Володимир Самойленко, Йосип Маковей та інші діячі культури.

На честь І. та Ю. Липів в Одесі встановлено меморіальну дошку, яку 14 жовтня 2014 року місцеві сепаратисти вночі облили червоною фарбою, а під нею написали „Новоросія“. Є в Одесі й вулиця І. та Ю. Липів, яку в період президентства переназвали на честь місцевого міщанина Федора Пішеніна. Одеський апеляційний адміністративний суд на позов партії „УДАР“ скасував це рішення і міська рада поновила колишню назву вулиці.

Йоган Себастьян Бах – у Львові

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – Львів 2 березня приєднався до всесвітньої ініціативи „Bach in the Subways“ – містом їздить трамвай, у якому лунають твори Йогана-Себастьяна Баха. У перший день акції у трамваї наживо грали його „Сонату сі-бемоль мажор“ професійні музиканти – квінтет духових інструментів симфонічної оркестри Львівської філармонії. А від 9 до 21 березня у всіх трамваях Львова з гучномовців лунає музика великого композитора.

Під час трансляції музики львів'яни та гостей міста запрошуватимуть відвідати подію світового масштабу – „Бах-марафон“. 21 березня Львівська філармонія, Органна зала і Палац Потоцьких прийматимуть марафон – 24 години живого виконання творів композитора. У цей день музика Й.-С. Баха звучатиме також у кав'ярнях, ресторанах, готелях та інших громадських місцях Львова.

21 березня – у день народження Й.-С. Баха – увесь світ об'єднується у святкуванні 330-річчя генія музи-

Львівський трамвай повідомляє про марафон на честь Йогана-Себастьяна Баха. (Фото: Марта Осадца)

ки, особливо на батьківщині композитора, у Німеччині. „Я дуже радий, що ми можемо це здійснити також у Львові“, – сказав заступник керівника відділу культури Посольства Німеччини в Україні Даніель Ліснер.

„21 березня буде встановлено рекорд України – 24 години понад 600 музикантів виконуватимуть твори Й.-С. Баха. Хочемо зробити свято музики для себе, для львів'ян і для гостей міста“, – розповів директор Львівської філармонії Володимир Сивоhip.

Поминали Бориса Немцова

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – На Соборній площі міста 3 березня зібрались жителі, щоб помолитися за упокій душі вбитого російського політика Бориса Немцова та заодно за Україну, її народ, військових і перемогу у війні.

Російського опозиціонера черкаси називали великим другом України, тому тут сумують через його втрату. У поминальній акції взяв участь голова обласної адміністрації Юрій Ткаченко, який у промові сказав: „Президент України Петро Порошенко нагородив орденем Свободи Б. Немцова. І це важливо для демократичного світу. Для нас, українців, він залишиться патріотом Росії та другом України. Б. Немцов своїм життям довів, що є інша Росія, інші росіяни, які теж прагнуть демократії та свободи на противагу тим росіянам, які їдуть до нас зі зброєю“.

Виступаючи нагадали присутнім, що саме Б. Немцов збирався про-

Під час поминальної акції у Черкасах. (Фото: Олександр Костирко)

вести 1 березня акцію проти війни в Україні. „Наша акція присвячена вимогам припинити війну та підтримати введення миротворчих сил на Донбас. Також наша акція присвячена підтримці великомучениці Надії Савченко та вшануванню пам'яті великого громадянина Б. Немцова“, – звернулася до людей депутат обласної ради Любов Майборода. Владика Іоанн з Української Православної Церкви Київського патріархату відслужив Панихиду.

Повернення Олексія Горбунова

Олександр Вівчарик

ЧЕРКАСИ. – Уранці, 21 лютого, мене перестріла сусідка, котра потайки приторгує уночі на залізничній станції ім. Тараса Шевченка. „Я бачила кіноактора Олексія Горбунова. Він у мене пива купив і автограф дав, – розповіла жінка. – Сказав, що їде в Дніпропетровськ. Просив подивитися в березні фільм про Національну

Олександр Вівчарик (зліва) і Олексій Горбунов.

(Закінчення на стор. 17)

Відзначили 200-річчя з дня народження Михайла Вербицького

До „Свободи“ надійшли численні повідомлення про відзначення у світі 200-річчя з дня народження Михайла Вербицького, автора музики Державного та національного гімну України „Ще не вмерла Україна“. Кілька з них вміщено нижче.

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область

Микола Проців

4 березня на площі Ринок вшанували Михайла Вербицького. Спочатку священники відслужили Молебень. Про життя та творчість М. Вербицького розповіла викладач Бережанської школи мистецтв Романна Білоус.

Завершили віче спільним виконанням гімну творчі колективи, депутати міської та районної рад,

представники закладів освіти і культури, політичних партій і громадських організацій, установ, організацій і підприємств міста.

Відбулася також виставка з краєзнавчого музею „Вшанування Михайла Вербицького“, на якій були прапор України з вшанування о. М. Вербицького в польських селах Млини в 2013 році та Яворник Руський в 2015 році, рідкісні видання гімну.

На площі відбулося спецпогашен-

В Бережанах на площі Ринок співають гімн України. (Фото: Володимир Петрів)

ня пам'ятного клябного конверта (оформлення Олександра Караневича) та марки „Михайло Вербицький. 1815-1870“ – спільний проєкт Тернопільської дирекції „Укрпошта“, кра-

єзнавчого музею та міського клубу „Колекціонер“. Перший конверт було адресовано Тернопільській музичній школі, яка напередодні ювілею отримала ім'я композитора.

МЛИНИ, Польща

4 березня в селі відбулося урочисте відзначення 200-річчя від дня народження о. Михайла Вербицького та 150-річчя від першого публічного виконання державного гімну України, яке організувала Перемисько-Варшавська Архiepархія Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ).

Участь в урочистостях взяли Патріарх УГКЦ Святослав, Митрополит Архiepіскоп Іван Мартиняк, Архiepіскоп Володимир Війтишин – Митрополит Івано-Франківський, Владики Володимир Ющак – Єпископ Вроцлавсько-Гданський, Євген Попович – Єпископ-помічник Перемисько-Варшавської Архiepархії, Михайл Колтун – Єпископ Сокаль-

сько-Жовківський, Ярослав Приріз – Єпископ Самбірсько-Дрогобицький, Григорій Комар – Єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії, Василь Тучапець – Екзарх Харківський, Гліб Лончина – Єпископ Лондонської єпархії, Йосафат Мошич – Єпископ-помічник Івано-Франківської Архiepархії, представники влади з Польщі та України, народні депутати України, Посол України в Польщі Андрій Дешиця, представники польських та українських громадських організацій.

Біля могили, де похований о. М. Вербицький, під виконання хорів колективів з Польщі – Катедрального хору Перемишля, молодіжного хору ім. М. Вербицького, „Журавлі“, „Намисто“ – відслужено Панахиду, яку очолив Патріарх Святослав. Після цього він звер-

Урочистості біля могили о. Михайла Вербицького. (Фото: Любомира Степан)

нувся до присутніх. Голова Львівської обласної адміністрації Олег Синютка зачитав звернення Президента України і висловив вдячність полякам, які достойно оберігають прах українського генія. Воевода Підкарпатського воєводства Малгожата Хомич-Смігельська зачитала листа від Президента Польщі Броніслава Коморовського.

На завершення відбулося покладання квітів, вінків, лямпадок до могили о. М. Вербицького, зокрема і вінка від Президента України.

Опісля відбувся концерт біля каплиці-пантеону за творами композитора за участі духового оркестру Академії сухопутних військ ім. Гетьмана Петра Сагайдачного, народної академічної хорової капели ім. Павла Чубинського (Київ) та муніципального чоловічого хору „Каменярі“ (Стрий, Львівська область), пролунав державний гімн України у виконанні духових оркестрів України та Польщі.

Департамент інформації УГКЦ

49-і РІЧНІ ЗБОРИ ЧЛЕНСТВА

відбудуться

в Українському Народному Домі
при 142 Second Avenue, New York, NY

у неділю, 29 березня 2015 року,
о 2-й год. пополудні

ЧЕРКАСИ

Олександр Костирко

4 березня виповнилося 200 років з дня народження Михайла Вербицького – українського священника, композитора, диригента, громадського діяча, автора музики Державного та національного гімну України „Ще не вмерла Україна“. Верховна Рада постановила урочисто відзначити цю подію на державному рівні. „Укрпошта“ випустила ювілейну марку, а Національний банк – монету. Рішенням 37-ої сесії

Генеральної конференції ЮНЕСКО 200-річчя з дня народження М. Вербицького включене до календаря пам'ятних дат на 2014-2015 рік.

Президент України Петро Порошенко у зверненні з нагоди ювілею зокрема написав: „Державний гімн України і сьогодні лунає від західних до східних кордонів нашої держави, разом з молитвою за оборонців Вітчизни, даючи їм підтримку у зв'язі з агресором. Нині наш гімн можна почути не лише в українських містах і селах. Він став упізнаваним, своєрідним символом

(Закінчення на стор. 17)

Вечір в черкаському музеї „Кобзаря“ почався при воскових свічках. (Фото: Олександр Костирко)

НОВИНИ НАУКИ

Заслухали доповідь про Олега Ольжича

Сергій Панько

НЮ-ЙОРК. – 7 лютого у будинку Наукового Товариства ім. Шевченка відбулася доповідь професора Міського університету Нью-Йорку (City University of New York, Kingsborough College) д-ра Анни Процик „Політична думка Олега Кандиби у світлі філософських течій міжвоєнної доби“ до 70-ліття загибелі Олега Ольжича (Кандиби) в нацистському концтаборі гітлерівської Німеччини у 1944 році.

О. Ольжич широко відомий в українському світі як поет і політик. „Особистість ця, проте, багата більш багатоганна, ніж промовляють загальноприйняті уявлення“, – сказала на початку доповіді д-р А. Процик і наголосила, що О. Ольжич був також визначним науковцем-археологом. А втім найголовнішою для себе справою він вважав не поезію, не науку, а політичну боротьбу за відновлення і розбудову української держави.

„Ця домінанта часто проступає в його віршах, а ще більше в житті“, – ствердила д-р А. Процик і вказала на високу культуру української еміграції в Празі, підкреслила роль домашнього середовища – сполучення цих чинників наклало вирішальний відбиток на інтелектуальний розвиток молодого людини.

Доповідач згадала про особливі суспільні умови в новоствореній Чехословацькій республіці – демократичній державі, яка в результаті розпаду Австро-Угорської імперії після Першої світової війни відродилася після тривалого поневолення чехів, словаків, закарпатських українців. Саме в Празі здобував середню і вищу освіту молодий О. Ольжич, адже це тут він опинився після еміграції з України родини його батька, славетного українського поета Олександра Олеся.

„Що було характерне для громадських настроїв, для політичного клімату тих двох міжвоєнних десятиріч?“ – запитала д-р А. Процик і зазначила, що тогочасна суспільна думка розвивалася під знаком осмислення історіософічних тез Артура Шопенгауера, Освальда Шпенглера, очікувань близького „присмерку Європи“. Доповідач звернула увагу присутніх, що в ті часи на хвилі розквіту різних течій націоналізму спостерігалися ще й інші напрямки політичного дискурсу. Так, О. Шпенглер пророкував наростання гігантських конфліктів та дальший розпад держав-імперій. З іншого боку, у висліді розвитку тогочасних світових подій можна було припускати, що справджується пророцтво Йоганна Гердера про світле май-

бутнє слов'ян.

За словами д-ра А. Процик, О. Ольжич добре був добре ознайомлений з ролю чеського національно-визвольного руху XIX ст. у створенні фундаменту нової держави чехів і словаків. Президент цієї держави Томаш Масарик був одним з промоторів ідей „Молодої Європи“ та її ідеолога Джузеппе Мацціні. Саме ці ідеї знайшли сприятливе застосування під час розбудови Чехословацької Республіки, у зміцненні демократичного підґрунтя державної структури та у розвитку національних культур народів у складі ЧСР.

У подальшому викладі д-р А. Процик розкрила світоглядні переконання О. Ольжича, згідно з якими в перебігу національно-визвольних змагань 1917-1922 років створено всі умови легітимності української національної держави. Одним із найважливіших здобутків цієї боротьби, уважав політик, було відродження української духовної суверенності: адже від часу визвольних змагань Україна перестала бути ідейною провінцією, що вона себе такою виявляла у XIX ст. На думку О. Ольжича, найбільш важливим завданням на сучасному йому етапі є зміцнення, подальше виховання самовідданих кадрів національної еліти. Ілюструючи цю ідею національного будівництва, д-р А. Процик наводила тези з політичних есеїв О. Ольжича, а також цитувала рядки його поезій, зокрема з поетичної збірки „Підзамча“, в яких у мистецькій формі явлено необмежену міць волі – мотив: „Захочеш і будеш“.

Віру в неминучу перемогу національного зриву О. Ольжич не втрачав навіть в нестерпних умовах нацистської окупації. „Саме ця віра, віра в ідею, і є головне поетичне кредо О. Ольжича“, – наголосила А. Процик. Віра пульсує в кожному його вчинкові, в кожному поетичному рядкові. У 1929 році О. Ольжич став одним з засновників ОУН, а далі керував культурною референтурою організації. Виконуючи цю місію, О. Ольжич ідеологічно і філософськи обґрунтував ролю пасіонарної свідомості в національно-визвольній боротьбі за свободу і незалежність України.

Український народ повинен стати господарем своєї землі, а для цього необхідно створити самостійну державу, яка звільнить українця і врятує український народ, – ні на мить не вагався у твердій своїй вірі О. Ольжич. „На цьому відтинку, – зазначила д-р А. Процик, – він чинив великий вплив на патріотичну літературну молодь, саме в той час тісно

співпрацювали з культурною референтурою ОУН Оксана Лятуринська, Євген Маланюк, Улас Самчук, Олекса Стефанович, Олена Теліга, Іван Ірлявський“. Посилаючись на приклад Галичини, що успадкувала, за його словами, слабку провінційну культуру, О. Ольжич доносить до сучасників думку про вирішальну ролю держави як у культурному будівництві, так і в розвитку науки. У цьому сенсі зрозумілою є думка О. Ольжича про вчених як про злочинних зрадників, коли свої сили та діяльність вони ставлять на службу ворожим силам.

У подальшому викладі д-р А. Процик зупинилася на поглядах українських націоналістів стосовно гітлерівської ідеології. Перш за все, в акцентах на культуру та розбудову держави О. Ольжич радикально відрізнявся від прибічників націоналізму із соціал-дарвіністичним забарвленням (нацизм); націоналізм О. Ольжича – це радше націоналізм романтичної доби часів „Молодої Європи“. У центрі нації замість раси О. Ольжич ставив рід. Спільнота нації в українській духовності історично усвідомлюється не природничо, вважав він, а духовно-містично, зокрема в ідеї роду. Є це суто націоналістичне, українське, а не расове, романське чи інше державне розуміння національної спільноти.

Ідея роду як основи нації в концепції О. Ольжича співвідноситься із поняттям „укорінення“ його сучасниці Сімони Вайль. Згідно з цим поняттям людина має коріння через реальну, активну та природню участь в існуванні спільноти, поскільки саме спільнота зберігає живими скарби минулого і передчуття майбутнього. Така укорінена людина – основа нації. До „уко-

рінених“ племен в українській історії О. Ольжич зачисляв для прикладу варягів, які, прийнявши культуру і традицію народу, між яким осіли, запустили також у нього і своє коріння. „Яке саме коріння? Передусім пробоевість та лицарський дух, – прикмети, які згодом проявляються в добі козаччини“, – наголосила доповідач.

Інше важливе питання, якого торкнулася д-р А. Процик, це ставлення О. Ольжича до політичного режиму у поневоленій Гітлером Європі. „Важливо постійно пам'ятати, – звернула увагу слухачів д-р А. Процик, – що в оцінці нацизму позиція О. Ольжича була рішучо негативна“. Як учений-археолог і історик, людина високих моральних засад О. Ольжич відкидав расизм нацистської Німеччини, засуджував нацистів за нелюдськість. Від нацистської Німеччини нема чого нам сподіватися допомоги у нашій визвольній боротьбі, підкреслював він у розмовах своє тверде переконання. Про це згадували його близькі друзі, зокрема д-р Марко Антонович, з яким, за свідченням д-ра А. Процик, доводилося їй розмовляти на схилі життя відомого історика і публіциста.

На завершення д-р А. Процик знов повернулася до поетичної музи О. Ольжича. „У житті він свідомо обрав пророчий шлях самопошви, хоч у „Підзамчі“ признається, що манили його і прозорі озера науки, і поезії пінні каскади, і доріжка до села із чаром садків вишневих коло хати“, – такий був заключний акорд доповіді. У питаннях до доповідача та в перебігу заключної дискусії присутні вказували на надзвичайну актуальність звернення до особистості О. Ольжича саме у дні першої річниці героїчного зриву та трагічної загибелі „Небесної сотні“ на київському Майдані.

Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці

запрошує
на
доповідь

Доктора
Андрія Заярнюка

(Department of History,
University of Winnipeg, Canada)

„Українська ідентичність та австрійське
громадянство галичан у Першій світовій війні“

в суботу, 28 березня 2015 року,
о 5-й годині по пол.

в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

Щось більше...

(Закінчення зі стор. 8)

мають стосунок, безпосередній чи опосередкований, наші люди у США та інших країнах Заходу. Добре відомо, що на барикадах у Києві гинули й американські українці. Добре відомо, що кожна українська громада у США, Канаді, Європі була в тій чи іншій формі пов'язана з Євромайданом, в тій чи іншій формі допомагала Україні вистояти.

Тому, заради майбутньої повноти історії цієї революції, просимо читачів писати до нас про все, що ви особисто знаєте про ті події, що пережили і передумали в ту велику історичну годину.

Революція гідності – це не просто ще один період в нашій національній пам'яті. Це більше, ніж навіть свята і вічна пам'ять. Це – крок нашої нації в нестримному русі до самої себе і до найвищої Божої правди.

Редакція „Свободи“

*Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!*

Інтернет: www.sumafcu.org

**Завантажте наш мобільний додаток
для зручності контролю за рахунками!**

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг'Валі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

ДОСТАВКА ПАКУНКІВ З РУК В РУКИ

**НОВІ КОРОТКІ
ТЕРМІНИ ДОСТАВКИ
ПАКУНКІВ В УКРАЇНУ**

Літаком: 5-8 робочих днів
Кораблем: 4 тижні

- Доставляємо літаком або кораблем в країни СНД
- Пересилаємо гроші за найнижчими цінами
- Доставка листів та пакунків з рук в руки
- Забираємо пакунки з дому

**25 РОКІВ
КОМПАНІЯ НАДІЙНО
СЛУЖИТЬ ГРОМАДІ**

- Доставка пакунків та вантажів з України в США
- Відправка автомобілів в контейнерах
- Розмитнення вантажів в Україні
- Професійна упаковка

ІНФОРМАЦІЯ ТА ПРОПОЗИЦІЇ:

www.Meest.us

ЗАМОВЛЕННЯ КУР'ЄРА:

1 800 288 9949

УКРАЇНА | РОСІЯ | БІЛОРУСЬ | МОЛДОВА | ЛИТВА | ЛАТВІЯ | ЕСТОНІЯ

АЗЕРБАЙДЖАН | ГРУЗІЯ | КАЗАХСТАН | КИРГИЗСТАН | УЗБЕКИСТАН

Жалюгідний кінець...

(Закінчення зі стор. 6)

вославна Церква Московського патріархату. Тільки там ще почуєте голоси про якусь духовну єдність з Москвою та інше „блаблабла“ „русского міра“. Чого вартують ці заклинання – чудово видно у випадку з автором „Карпато-руських пісателів“. Бо у Росії мета завжди одна: загарбати чуже. Ф. Арістов про це писав відкри-

то у передмові до книжки: „Велика війна 1914 року має для Росії надзвичайно важливе значення, оскільки з приєднанням Галицької Русі завершилася справа збирання російських земель, почата ще за Івана Калити...“. Ось насправді чим займаються прихильники „русского міра“ в минулому і тепер!

Путінська агресія завдає в Україні найсерйознішого удару саме по російських культурних осередках. В Закарпатті їх і так було не багато, тепер стає дедалі менше. Остан-

ній в західній Україні російський театр у Мукачеві змінив свій статус, не бажаючи асоціюватися з агресором. Причому наповіг на цьому сам колектив, серед родин якого є постраждалі від війни. Тепер це буде „Закарпатський драматичний театр над Латорицею“. Припинила виходити і єдина російськомовна газета в краї – „Європа-центр“. Ще одним клаптиком „русского міра“ стало менше.

Залишаються по одній російськомовній школі в Ужгороді, Мукаче-

вому та Береговому, катедра російської мови в Ужгородському університеті та найбільша парафія церкви Московського патріархату в Україні. Однак, Церква також змінюється, як змінюються і її віряни. Обрізання духовного ланцюга з Москвою – питання тільки часу. Агресія Росії не залишає іншого варіанту.

(Радіо „Свобода“, 22 лютого)

Олександр Гаврош – письменник, журналіст, Ужгород.

Відзначили 200-річчя...

(Закінчення зі стор. 14)

свободи. Це справжній духовний фундамент сучасного українства. Віддаючи належну шану творцеві невмирущої музики нашого Державного гімну, ми славимо усіх, хто з його словами на устах бореться за Україну – на передовій чи самовіддано працюючи задля майбутнього країни. Бережимо ж нашу рідну землю. Шануймо наше культурне надбання. Слава Україні!“

4 березня, в черкаському музеї „Кобзаря“ відбулася театральна вистава, інтерактивна лекція і кон-

церт в одному заході „Вербицький в кубі“. Організатор акції – Черкаський молодіжний ресурсний центр – запросив гостей у 1815 рік. Музей не пам'ятає такого незвичайного вечора-вистави. Цього разу не було місць для сидіння. Горіли свічки. Викладач музичного училища Лариса Яворська розповіла про життя М. Вербицького. А потім почалася вистава молодого сучасного театру „Вирій“. Глядачі з артистами переходили з однієї зали до іншої через метафізичне народження людини, віднайдення нею свого призначення, щоб залишитися сам на сам з вічними питаннями: „Хто ми? Чий діти? Яких батьків?“

Звучали віртуозна гра на електрооргані Костянтина Кисельова, спів камерного хору „Канон“. У вечорі брали участь музичне училище ім. Семена Гулака-Артемівського та міський Будинок культури ім. Івана Кулика.

М. Вербицький народився 4 березня 1815 року у селі Явірник Руський, на Лемківщині, у родині греко-католицького священика. Після смерті батька опікунство над ним взяв його далекий родич Єпископ Іван Снігурський – засновник музичної школи у Перемишлі. М. Вербицький писав релігійну музику, музичний супровід до театральних вистав. 1850 року М. Вер-

бицький став священиком. Пісня-гимн „Ще не вмерла Україна“ вперше прозвучала 150 років тому як заключний номер першого на західноукраїнських землях шевченківського концерту, влаштованого в Перемишлі 10 березня 1865 року на роковини смерті Тараса Шевченка.

Музику Державного гімну затвердила Верховна Рада України 15 січня 1992 року. 6 березня 2003 року Верховна Рада затвердила гімн повністю з словами тільки першого куплета і приспіву пісні Павла Чубинського „Ще не вмерла Україна“. Початок гімну звучить як „Ще не вмерла України і слава, і воля“.

Гітлер як батько...

(Закінчення зі стор. 2)

ська армія брала Берлін. Можна впевнено сказати: „Ми врятували світ від коричневої чуми“ і монополізувати перемогу.

Сталін таку заяву зробив і автоматично перевів усіх союзників, включно з сербами-братчиками, в третьорозрядних героїв війни. Неслухняного Йосипа Броза Тіта на 30 років оголосили фашистом, навіть не бандерівцем. Війна американців з японцями перетворилася на незначне зіткнення часів „великої вітчизняної“ війни, а бої англійців і французів з Роммелем в Африці стали сутичкою, негідною історичної уваги. Про відкриття 10 липня 1943 Другого фронту в Італії в СРСР взагалі не згадували, як і про поляків, які билися там.

Весь тягар війни виніс на собі советський народ, – кричали тези пленумів Комуністичної партії до кожного Дня Перемоги, і це потім весь рік повторювали газети та викладачі в університетах упродовж 70 літ. Якщо під „тягарем“ мають на увазі деспота і бездарного генералісімуса Сталіна, який в лічені дні втратив армію, що перевершувала сили супротивника, то, безумовно, цей тягар жителі СРСР несли справді самі. Як і тягар з іменем „Жуков“ і багатьох дрібних

„полководців“, котрі життя солдатів не берегли. Їхні онуки тепер агресивно волають про дідів, які воювали, не згадуючи про сталінські табори, де „били“ фашиста.

Сталіністи СРСР монополізували перемогу над Гітлером не так через манію величчя, як з корисливою метою. Називаючи советський народ народом-переможцем, вони мали три інформаційні мети. Перша: советський народ тепер антифашист на віки вічні, можна сказати навіть, від народження. Друга: всі інші народи за це є його боржниками до кінця світу. Третя: тільки советський народ, в особі своєї керівної і спрямовуючої сили Комуністичної партії (КПРС), яка живе в Кремлі, може вирішувати, хто на планеті фашист, а хто ні, чим час від часу вони і займалися.

Советський народ перестав існувати, як і КПРС, але Кремль і сталіністи в ньому залишилися, і монополію на перемогу над Гітлером вони почали приписувати російському народові. Азербайджанців, білорусів, грузинів, євреїв, казахів, курдів, українців і т. д. в Кремлі поступово робили особами, які хочуть примазатися до „Великої перемоги“. Як і американці, поляки, французи або британці. Тезу „основний тягар війни виніс советський народ“ перетворили на тезу про російський народ, який виніс основний тягар.

15 років такої активної пропаганди, суперечки з Віктором Ющенком і Олександром Лукашенком про внесок українців і білорусів у перемогу, – і ось результат: не тільки маніпулятор В. Путін, а й частина росіян щиро обурена, дізнавшись, що виявляється, українці звільняли Освенцім і взагалі воювали. Молоді росіяни свято вірять, що Гітлера перемогли виключно росіяни, а білоруси більше пили самогону, ніж партизанили, і тільки казахи патрони підносили. Українці, татари і чеченці взагалі масово були зрадниками, як і різні прибалти, а Сталін не виселив всіх українців у Сибір і Казахстан тільки тому, що їх занадто багато й навіть доблесне НКВД не могло впоратися з цим завданням, хоч і добряче старалося.

Все, монополія на перемогу над Гітлером належить однозначно росіянам, і то назавжди. Далі повторення всього ланцюжка міркувань про советський народ-переможець, в результаті якого і народився сучасний російський фашизм. Гітлерові для обґрунтування тези про перевагу німецького народу потрібні були складні екскурси в древню історію і расова теорія, В. Путінові для обґрунтування переваги росіян потрібна монополія на перемогу над Гітлером. Тому він настільки нервово реагує на українців, які перемогли Гітлера, і взагалі на будь-яку прав-

ду про війну. У тому числі і про співтворство Сталіна на її початку. З цієї причини в Росії досі засекречена частина архівів, що стосуються війни, але зате „День перемоги“ зведений в розряд релігії та державного культу, головним жерцем якого є президент Росії. Тільки він може надати титул поборця Гітлера правителю комуністичної Північної Кореї і позбавити його українців чи ще когось.

Так в Росії на основі з'єднання сталінізму і перемоги над Гітлером в ХХІ ст. остаточно сформувався російський фашизм зі своїм фюрером, Кремлем-рейхстагом, гітлерюгендом, дівчатами і профспілками за фюрера та іншими атрибутами, включаючи „всенародну“ підтримку вождя. Її сакральні 85 відс. визнати ніяк не можна, оскільки рейтинг диктаторів за визначенням заміряти неможливо. Рейтинг та диктатор – з різних вимірів. Так що офіційна цифра морально-психологічної деградації росіян очевидно завищена і то багаторазово.

Але оскільки рашизм став реальною загрозою світові, то для всіх нормальних людей реальним є тільки одне гасло: „Перемогли Гітлера, переможемо і Путіна“. І росіяни теж будуть в числі переможців рашизму.

(Львівський культурологічний журнал „І“)

Повернення Горбунова...

(Закінчення зі стор. 13)

гвардію з його участю“.

Я побував на концерті артиста в Черкаській філармонії. Концерт був чудовий. Я бачив не один фільм за участю популярного артиста О. Горбунова. Завжди дивувався його багатогранному таланту. Але не знав, що він тісно пов'язаний з Україною. Тож на концерт радянського і російського актора, ще й у день пам'яті „Небесної сотні“, ішов зі змішаними почуттями.

О. Горбунов вийшов у сорочці з величезним тризубом і запропо-

нував усім встати і хвилиною мовчання вшанувати пам'ять „Небесної сотні“. Першу пісню авторства Юрія Шевчука він присвятив загиблим на Майдані.

О. Горбунов досягнув успіху в кінематографії Росії. Він народився 1961 року в Києві, на Русанівці. Спроба поступити в Київський театральний інститут ім. Івана Карпенко-Карого не вдалася. Працював у театрі монтувальником, робітником, познайомився з артистом-педагогом Костянтином Степанковим, став його учнем. Потім працював у Київському національному театрі російської драми ім. Лесі Українки, на українському телебаченні, став соліс-

том групи „Сум пілота“. Грав провідні ролі у багатьох російських фільмах, відзначених нагородами, став лавреатом всеросійської премії „Золотий орел“ за найкращу чоловічу роль у фільмі Микити Михалкова „12“. На його рахунок 140 кіноролей.

На знак протесту проти агресії Росії з грудня 2014 року відмовився зніматися в російських фільмах і почав працю в українському телесеріалі „Нацгвардія“.

О. Горбунов співав душею. Його пісні повертали у дитинство, в колишнє безжурне минуле, коли все здавалося чудовим, а ми були здорові і молоді. О. Горбунов співав українські народні пісні, Його

із задоволенням слухала молодь... Гадаю тому, що Олексій Горбунов дуже чесна і відповідальна людина.

„Коли настають страшні дні війни, тоді починаєш усвідомлювати, де насправді твоя батьківщина“, – говорив він на концерті.

Заля вітала співака стоячи, як патріота, котрий виступив проти агресивної політики Володимира Путіна і повернувся додому, на рідну землю. Він виступає перед пораненими бійцями у шпиталях. Артисти Ані Лорак, Йолка, Таїсія Повалій і зараз їздять з концертами до Москви і Криму, отримують російські нагороди... Одні втрачають свою Вітчизну, інші повертаються до свого ества.

**ЕВГЕН
ОСЦІСЛАВСЬКИЙ**
2-ий Заступник президента
Ліцензований продавець
страхування життя
Ukrainian National Assn., Inc.
Tel.: 480-207-7070
e-mail: eugenemaria1968@gmail.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання,
писанкові прибори, касети, відео-
касети, CD, шкільні книжки, хустки,
кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

DNIPRO LLC.
• Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські
компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
• Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.
ROSELLE, NJ CLIFTON, NJ PHILADELPHIA, PA
645 W. 1st Ave. 565 Clifton Ave. 1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (908) 241-2190 Tel.: (973) 916-1543 Tel.: (215) 969-4986
(888) 336-4776 (215) 728-6040

Інтенсивні Курси Англійської Мови
Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності
Spanish-American Institute
служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.
215 West 43 Street, Times Square, NY 10036
Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922
Info@sai2000.org • www.sai2000.org
SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub
*This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.*

**2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899**

ROXOLANA
INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ
МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктіві пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel
• У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
• Візові послуги до України (без запрошення).
• Зустрічаємо і відвозимо на літовище.
• Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service
ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:
\$100 - \$7 \$500 - \$12 \$900 - \$20
\$200 - \$10 \$600 - \$15 \$1000 - \$20
\$300 - \$12 \$700 - \$17 \$1500 - \$37.50
\$400 - \$12 \$800 - \$17 \$2000 - \$50
Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.
* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ
Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога
вміст пакунка:
борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
оля - 1 гальон, тушонка - 3 ф., салямі - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC
УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО
ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209
СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВІНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБЕРГУ ТА ІНШИХ.

З глибоким сумом повідомляємо, що
12 березня 2015 року, після тяжкої
і довготривалої хвороби відійшов
у вічність найдорожчий
Чоловік, Батько і Дідусь
**св. п.
МИКОЛА АНДРЕАДІС**
народжений 19 грудня 1928 року в м. Краснодар на Кубані в сім'ї
Кубанських Козаків. Жив і працював в Буенос-Айресі, Нью-Йорку,
Вашінгтоні, і Нью-Джерсі. Був власником успішної девелоперської та
будівельної фірми в Буенос-Айресі і в м. Мастік, Н.Й. Був членом ради
директорів Української Оперної Компанії.
Пригнічені горем:
дружина - Євгенія Минаєва
сини: - Микола з дружиною Іриною і дітьми Ляриною
і Миколою;
- Олександр з дружиною Іриною;
дальша родина в діаспорі
Панахида - в п'ятницю, 20 березня, (4 - 6 год. по пол.) в O'Brien
Funeral Home, Brick, NJ.
Похорон - в суботу, 21 березня, о год. 11:00 ранку в Українському
Національному Пам'ятнику-Мавзолею Cedar Hill Cemetery,
4111 Pennsylvania Ave., Suitland, MD.
Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що у четвер, 12 березня 2015 року,
після короткої недуги, відійшла у Божу вічність
наша найдорожча і незабутня
МАМА
**св. п.
ІРЕНА ЗИНЮК**
з дому Пачовська
нар. 4 серпня 1929 року у Чорткові, Україна.
Залишилися в глибокому смутку:
син - ЮРІЙ
дочки - НЕОНІЛА ІВАСЬКІВ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
- ХРИСТИНА ГРУШКЕВИЧ з чоловіком д-ром АНДРІЄМ
та ближча і дальша родина в США, Франції, Італії та Україні.
Вічна їй пам'ять!
Похоронні відправи відбудуться у п'ятницю, 20 березня, в Hines-
Rinaldi Funeral Home, та у суботу, 21 березня, в Українській като-
лицькій церкві Святої Тройці в Silver Spring, MD, а опісля на цвинтарі
Mount Olivet у Washington, D.C.
Замість квітів в пам'ять Покійної родина просить складати по-
жертви на будівельний фонд Holy Trinity Particular Ukrainian Catholic
Church, 16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD 20905, або на
гуманітарну допомогу для українського війська і національної
гвардії через ЗУАДК: United Ukrainian American Relief Committee, Inc.,
1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111.

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED ROOMS
Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK** і околицях
ДАНИЛО БУЗЕТА - директор
Родина **ДМИТРИК**
Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

Шановні читачі! Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика жертвами на пресовий фонд!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 7 березня 2015 року у Воррен, Мишиген відійшла у вічність на 107-му році життя наша найдорожча тета

св. п.

Ольга Кіналь

з дому Кордуба

нар. 23 серпня 1908 року в Олексичах Старих, Західня Україна.

Похоронена з церкви св. Йосафата у Воррен, Міш. на цвинтар Св'ятого Гроба в Саутфілд, Мишиген.

У глибокому смутку:

- братанок - Богдан і Світлана Кордуби з дітьми
- братанка - Зірка і Ігор Козаки з дітьми
- сестрінок - Ігор Сеники з дітьми
- братанка - Ліда і Володимир Томини з дітьми
- братанок - Олесь і Сузанна Кордуби з дітьми
- родина в Україні - Ліда (Вергановська) Євга
- Зіна (Вергановська) Андрюшко

Вічна їй пам'ять

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 11 березня 2015 року, проживши 89 літ, відійшла у вічність найдорожча Мама

св. п.

Рея Грицак

нар. 3 червня 1925 року в Естонії, донька св. п. Gottlieb-Johannes та Elise-Helene Limberg, сестра св. п. Іни Айкфус, вдова по св.п. Петрові, мама св.п. Марії.

В молодих роках займалася їздою на лежачих та поїздками до родинної хати при Балтійському морі. Під час совєтської окупації Естонії, родина втікла до Німеччини, де Рея у 1943 року закінчила гімназію та вступила до University of Tübingen. Там заізнала Петра Грицака. Молоді одружилися в Tübingen, Німеччина, 13 червня 1949 року та емігрували до США в 1951 році. Поселилися в Мінеаполісі, а згодом в Кренфордї, Н. Дж.. Мали четверо дітей - Марію, Михайла, Ореста і Александру.

Впродовж 4-ох декад Рея була вчителькою в українських школах в Мінеаполісі, в Елізабетї (при церкві св. Володимира) та в Ньюарку (при церкві св. Івана). Рея була активна в щоденному житті своїх дітей та внуків.

У смутку залишилися:

- донька - Александра Грицак з чоловіком Дейвидом Мендел та син Аскольд,
- сини - Михайло Грицак з дружиною Мартою Біскуп та діти Брендон і Яред,
- Орест Грицак з дружиною Маргаретою Беглі та діти Петро і Артур.
- сестра - Ода Ендрес
- племінники - Петро і Іан

Відвідини - в п'ятницю, 20 березня 2015 року, від 2-ої до 4-ої та 7-ої до 9-ої (Парастас о год. 7:30 веч.) в Krowicki Funeral Home, 2124 St. Georges Ave, Linden, NJ 07036.

Похоронні відправи - в суботу, 21 березня, о год 10:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Володимира, 309 Grier Ave, Elizabeth, NJ 07202, а відтак на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною та приятелями, що в неділю, 22-го лютого 2015-го року, відійшла у вічність на 83-му році життя

бл. п. Марія Санков (з дому Нікітіч).

Покійна народилася у Чернієвичі на Поліссі та виїмігрувала до США у 1951 році де одружилася з Валентином Санков (+2007).

Покійна була віддана своїй родині. Залишає в глибокому смутку:

- доньку Галину Орїсон з чоловіком Стефаном,
- доньку Клару Лакмен з чоловіком Павлом,
- доньку Лїдію з чоловіком Кеннетф
- внука Стефана Орїсон з дружиною Джолїнь
- та правнуків Дїна та Алекса,

внуків Миколу Орїсон, Кевїна Лакмен та внучку Нїну Лакмен.

Покійна рівнож залишає у жалобі свою сестру Ольгу Криволап та брата Василя Нікітіч, з їхніми родинами.

Похоронна відправа відслужилася в п'ятницю, 27-го лютого, о год. 10-ї ранку у храмі Св. Юрія Української Православної Церкви, Yardville, NJ. Тїло покійної було інтерноване в Morrisville Cemetery, Morrisville, PA.

Замість квітів на могилу покійної, бажаючи можуть скласти дар на храм Св. Юрія: St. George Parish, 839 Yardville-Allentown Rd, Yardville, NJ 08620.

Ділимось болючою вісткою, що 19 лютого 2015 року, з волі Божої відійшла на вічний спочинок на 102 році життя наша найдорожча, благодїйна мати, бабуня, прабабуня і тітка

св. п. Александра Яцкевич

уроджена у Львові, Україна, 2 березня 1913 року.

Похоронні відправи відбулися 27 лютого в Українській католицькій церкві Царя Христа у Бостоні, Масачусетс. Похована 2 березня на цвинтарі св. Марії в Елкінс-Парк, Пенсильванія, побіч її улюбленого чоловіка, св. п. інж. Лева Яцкевича.

У глибокому смутку залишилися:

- донька - Мотря Головінська з чоловіком Андрієм
- внук - Тиміш Головінський з дружиною Лілею
- правнуки - Вікторія і Трувор Головінські
- племінниця - Марта Тарнавська з родиною
- Христина Дольницька з родиною
- Ляриса Шпон з родиною
- Вїра Датон з родиною
- племінники - Андрій Сеньковський з родиною
- Андрій Залуцький з родиною та
- Юрій Яцкевич.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Просимо ласкаво згадати покійну у своїх молитвах, а пожертви в її пам'ять, згідно з її бажанням, можна зложити на Українську католицьку церкву Царя Христа в Бостоні, Мас., Український Католицький Університет у Львові або Український Дослідний Інститут Гарвардського Університету.

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA

З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!

**Відкрийте рахунок
ІРА,**

**щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.**

Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

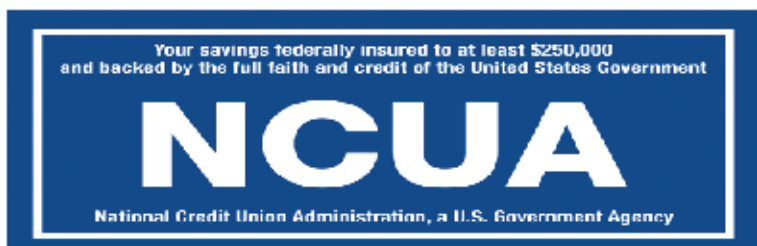
ЛІНДИНГІРСТ:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:**
1-888-SELFREL

*APY - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.